

நீகரன்

இதழ் 13,
ஜூலை, ஆகஸ்டு,
2016,
தனிச்சுற்றுக்கு
மட்டும்.

பெங்களூரு சாகித்ய அகாதெமி நிகழ்வில்

வடகிழக்கு இந்தியா மற்றும் தென் இந்தியப் படைப்பாளிகளுக்கான இலக்கியத் திருவிழாவை சாகித்ய அகாதெமி பெங்களூரு நகரில் 2016, ஜூன் 11, 12 தேதிகளில் நடத்தியது. அஸ்ஸாமி, நேபாளி, மனிப்புரி, போடோ, தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் மொழிகளைச் சேர்ந்த கவிஞர்களும், சிறுகதை எழுத்தாளர்களும் கலந்து கொண்ட கவிதை வாசித்தல், கதை வாசித்தல் நிகழ்வுகள் நடைபெற்றன. (மேல்) தமிழ் மொழிப் பிரிவில் கலந்துகொண்ட எழுத்தாளர்கள் கண்மணி ராசா, தி.பரமேஸ்வரி, பாவண்ணன் ஆகியோர். (நடு) மூவரும் சாகித்ய அகாதெமியின் பிராந்திய செயலர் மகாலிங்கேஸ்வர் அவர்களுடன். (கீழ்) நிகழ்வில் பங்கேற்ற நேபாளி, தமிழ் மற்றும் மலையாள எழுத்தாளர்களுடன் உரையாடலில் நிகரன் பாஸ்கரன்.

நீகரன்

கலை இலக்கிய சிற்றிதழ்

இதழ் 13
ஜூலை, ஆகஸ்டு 2016
தமிழ்ச் சிற்றிதழ் சங்க
உறுப்பிதழ், எண்:493/2015

ஆசிரியர்

பா.பாஸ்கரன், எம்.ஏ.,

தொடர்பு முகவரி

3/806, எம்.ஜி.ஆர் நகர்,
டி.என்.சி கிராஸ் ரோடு,
ஆலங்குளம் - 626127.
இராஜபாளையம் (வழி)
விருதுநகர் மாவட்டம்.

அலை பேசி:

7871307773

மின் அஞ்சல் முகவரி:

nika rantamil@yahoo.com

வலைதளத்தில் வாசிக்க

www.nikaran.com

முகநூலில் படிக்க

facebook.com/nikarantamil

அட்டைப்படம்:

தமிழகத்தின் தொன்மையான
இசைக் கலைகளுள் ஒன்றான
பறையை இசைக்கும் ஒரு
கலைஞனின் உணர்ச்சி
வெளிப்பாடு.

நன்கொடைகள்:

தாமே மனமுவந்து அளிக்கும்
மனப்பூர்வமான
நன்கொடைகளை மட்டும்
வரவேற்கிறோம்.

கலை, இலக்கியத்தின் பயன்பாடு

கலை, இலக்கியத்திற்கு பயன்பாட்டு மதிப்பு உள்ளது. அது இன்புறுத்துகிறது, ஆற்றுப்படுத்துகிறது, அறிவுறுத்துகிறது, செயலுக்குத் தூண்டுகிறது. அது அழகியல் மதிப்பும் கோட்பாட்டு மதிப்பும் கொண்டிருக்கிறது. அழகியல் மதிப்பு மக்களை மகிழ்விப்பதாக அவர்களின் உணர்வுகளுக்கு உணவளிப்பதாக இருக்கிறது. மகிழ்வான தருணங்களில் இன்பத்தையும், துன்பமான நேரங்களில் ஆறுதலையும் மனிதன் கலை இலக்கியங்களின் வழியே கண்டடைகிறான். கோட்பாட்டு மதிப்பு அவனை அறிவுறுத்துகிறது, செயலுக்குத் தூண்டுகிறது. மனிதன் ஒரு உணர்ச்சியுள்ள உயிர் என்பதை மறந்துவிடுவது ஆபத்தானது. அவனை வயிறு மட்டுமே உள்ள ஒரு உணர்ச்சியற்ற மிருகமாகப் பார்க்க முடியுமா? வெறும் பொருளாதாரப் புள்ளிவிவரங்களையே தேடும் இயந்திரமாகக் குறுக்கிவிட முடியுமா? மனிதன் வாழ்கிறான். அவன் வாழ்வு பல்வேறு பருவங்களைக் கடந்து வருகிறது. பல்வேறு அனுபவங்களைக் கடந்து வருகிறது. பல்வேறு மனநிலைகளைக் கடந்து வருகிறான். அவனது மனநிலைக்கேற்ற கலையையும் இலக்கியத்தையும் தேடுகிறான். கலை இலக்கியத்தின் பயன்பாடு எல்லா மனிதருக்கும் ஒன்றுபோல இருப்பதில்லை. அது ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட மனிதனின் குறிப்பிட்ட கால வாழ்க்கைச் சூழலால் மாறுபடுகிறது. மக்களின் அங்கீகாரம் பெற்ற கலையும் இலக்கியமும் காலம் கடந்து வாழ்கின்றன. அதே வேளையில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தின் மக்களின் நிலையை உயர்த்துவதற்கும் அவர்களை இப்போதுள்ளதைக் காட்டிலும் குறைவான துன்பங்களோடும் அதிகமான மகிழ்ச்சியோடும் வாழ வைப்பதற்குமான சமூகச் செயல்பாட்டின் கருவியாகவும் கலையும் இலக்கியமும் பயன்படமுடியும். முன்னது தற்காலிக இன்பத்தைக் கொடுப்பது பின்னது நிரந்தர இன்பத்திற்காகப் போராடுவது. இரண்டுமே தேவையானது. இதில் எதையும் வேண்டாம் என்று புறந்தள்ளிவிட முடியாது. தனிமனித வாழ்வு, சமுதாய வாழ்வு இரண்டின் தேவைகளையும் நிறைவு செய்வதாகக் கலையும் இலக்கியமும் இருக்கவேண்டும். ஆம், கலை மக்களுக்குச் சொந்தமானது. அது உழைப்பாளி மக்கள் மத்தியில் ஆழமாகச் செலுத்தப்பட வேண்டும். அது மக்களுக்குப் புரியும்படியாக, அவர்கள் நேசிக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். அவர்களின் உணர்ச்சிகள், சிந்தனைகள், சித்தத்தை உயர்த்த வேண்டும். நமக்கும் அதுவே விருப்பம்.

ஒண்டிக்கட்டை

மாக்ஸிம் கார்க்கி

தமிழில்: பாஸ்கரன்

ஏழைகளைப் புதைக்கும் கல்லறையில் ஒரு பகுதியில் இலைகள் உதிர்ந்து, மழையினால் அரிக்கப்பட்டு, காற்றினால் அலைக்கழிக்கப்பட்ட மேடுகள். அங்கே கிழிந்த உடையும், கறுப்பு சால்வையும் அணிந்திருந்த ஒரு மாது, அல்லாடிப்போன இரண்டு பிர்ச் மரங்களின் நிழலில் உள்ள கல்லறை மேட்டிற்கு அருகில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

நரைகண்ட மயிர்ச்சுருள் கற்றையாக அவளது சுருங்கிய கன்னத்தில் புரண்டு கொண்டிருந்தது. அவளது உதடுகள் இறுக்கமாக மூடியிருந்தன. அதன் ஓரங்களில் ஒரு நெளிவு. அவளது வாயின் இருபுறங்களிலும் வேதனை ரேகைகள் படர்ந்திருந்தன.

அதிகமாக அழுத்தனாலும் பல இரவுகள் கண் விழித்ததனாலும் கண் இமைகள் கனத்துத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

அசையாமல் அவள் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தாள். நான் சற்று அப்பால் இருந்து அவளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவளருகில் நான் நெருங்கியபோதும் கூட அவள் அசையவில்லை. மங்கலான கண்களால் அவள் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பிறகு, ஒரு வித சலனமுமின்றி பார்வை கீழ் நோக்கியது. ஆசையோ, கிளர்ச்சியோ இன்றி, நான் கூறும் வார்த்தைகள் அவள் மனத்தில் எப்படிப்பட்ட உணர்ச்சிகளை எழுப்புமோ என்ற எண்ணம் எதுவுமே அவளிடம் காணப்படவில்லை.

நான் அவளுக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்டு,
“புதைக்கப்பட்டிருப்பது யார்?” என்று கேட்டேன்.

“என் மகன்!” என்று அமைதியாகக் கூறினாள்.

“பெரிய பையனோ?”

“பனிரெண்டு வயது இருக்கும்!”

“அவன் எப்பொழுது இறந்தான்?”

“நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்!”

அவன் பெருமூச்சு விட்டவாறு முன்னால் தொங்கிய மயிர்ச்சுருளை சால்வைக்குள் தள்ளிவிட்டாள். அன்று வெய்யில் கடுமையாக இருந்தது. இறந்தவர்கள் சயனித்திருக்கும் அந்த உலகிலே உக்கிரமிக்க சூரியன் ஈவிரக்கமின்றி தாக்கிக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் கல்லறை மேடுகளில் அங்குமிங்கும் முளைத்திருந்த புற்கள் உஷ்ணத்தாலும் புழுதியாலும் நிறம் மங்கி காணப்பட்டன. கல்லறை மேடுகளுக்கு மத்தியிலும் செடிகள் முளைத்திருந்தன. ஆனால் அவைகளும்

உயிரற்றதைப்போல அசைவற்று நின்றன.

அந்தப் பையனின் கல்லறை மேட்டைப் பார்த்து தலையை அசைத்தபடியே, “அவன் எப்படி இறந்தான்?” என்று கேட்டேன்.

“குதிரைகளால் மிதிக்கப்பட்டு இறந்தான்” என்று சுருக்கம் விழுந்த தனது கரத்தை நீட்டி, அந்த மோட்டைத் தொட்டுக்கொண்டே சுருக்கமாகப் பதில் கூறினாள்.

“அது எப்படி நடந்தது?”

நான் இங்கிதக் குறைவாக நடந்து கொள்கிறேன் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், அவளின் உணர்வற்ற தன்மையைக் கண்டு எனக்கு எரிச்சலாகவும், புதிராகவும் பட்டது. அவளது கண்களில் கண்ணீரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஏதோ ஒரு விவரிக்க முடியாத ஆசை எனக்கேற்பட்டது. அவளது அசட்டையில் இயற்கைக்கு மாறாக ஏதோ ஒரு தன்மை காணப்பட்டது. ஆனால், அது நடிப்பல்ல என்பதும் எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

எனது கேள்வி அவளது கண்களை மீண்டும் என்னை நோக்கி உயர்த்தச் செய்தது. அவள் மௌனமாக, தலை முதல் கால்வரை என்னைப் பார்வையிட்டாள். பெருமூச்சு செறிந்தவாறு வருத்தத்துடன் கம்மலான தொனியில் தன் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

“அது நடந்தது இப்படித்தான்! திருட்டுக் குற்றத்திற்காக அவன் தந்தை, ஒன்றரை ஆண்டு சிறையிலிருந்தார். அந்தக் காலத்தில் நாங்கள் சேகரித்து வைத்திருந்த பணம் முழுவதையும் சாப்பிட்டுத் தீர்த்துவிட்டோம். நாங்கள் சேர்த்து வைத்திருந்தது அப்படியொன்றும் அதிகமல்ல.

“என் கணவன் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்று வருவதற்குள் வீட்டில் விரகூட இல்லாமல் திண்டாட்டமாகிவிட்டது. விரகுக்குப் பதிலாக குப்பைகளையும், வேர்களையும் போட்டு எரித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்குத் தெரிந்த ஒரு தோட்டக்காரன் அவற்றை வண்டி நிறையக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அவற்றை எல்லாம் காயவைத்து அடுப்பெரித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதனால் அடுப்பு புகைந்தது; உணவின் ருசியும் கெட்டிருந்தது. என் மகன் கொலூஷா பள்ளிக்கூடம் போயிருந்தான். அவன் மிகவும் நல்லவன்; சிக்கனமானவன். பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வரும்போது வழியில் கிடக்கும் குச்சிகளையும், கட்டைகளையும் பொறுக்கிக் கொண்டு வருவான். அப்பொழுது வசந்த காலம்! பனி உருகிக் கொண்டிருந்தது. கொலூஷாவுக்கு பூட்ஸ்களைத் தவிர வேறெதுவும் கிடையாது. வீட்டிற்கு வந்து பூட்ஸ்களை அவன் கழற்றி விட்டானானால் அவளது பாதங்களெல்லாம் செக்கச் செவேலென்றிருக்கும். அந்தச் சமயத்தில்தான், அவன் தந்தையைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்து ஒரு வண்டியில் கொண்டு வந்து வீட்டில் விட்டனர். சிறைக்குள் உதைப்பட்டிருந்தார். என்னைப் பார்த்தபடியே கீழே படுத்திருந்தார். அவர் முகத்தில் குயுக்கியான புன்னகை நெளிந்து கொண்டிருந்தது. நான் குனிந்து அவரைப் பார்த்தவாறு, ‘நீதானே என்னை இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தாய். இப்பொழுது என்னால் எப்படி உனக்குச் சோறு போட முடியும்? உன்னைத் தூக்கி குளம் குட்டையில் போட்டுவிட வேண்டியதுதான். ஆமாம் அப்படித்தான் உன்னைச் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.’ ஆனால், அவரைப்

பார்த்தவுடன் கொலூஷா அழுது புலம்பினான். முகம் வெளுத்து, கண்ணீர் தாரையாகக் கொட்டியது.

“அம்மா அப்பாவுக்கு என்ன உடம்பு?” என்று என்னைக் கேட்டான் கொலூஷா. “அவர் காலம் சுகமாக கழிந்துவிட்டது!” என்று நான் சொன்னேன். அப்பொழுதிலிருந்து நிலைமை, மேலும் மோசமாக ஆகத் தொடங்கியது. நான் படாத பாடுபட்டு உழைத்தேன். ஆனால், எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டாலும்கூட ஒரு நாளைக்கு இருபது கோபெக்குகளுக்கு மேல் சம்பாதிக்க முடியவில்லை. சில நாட்களில் அதுவும்கூடக் கிடைக்காது. அந்த நிலைமை மரணத்தைவிடக் கொடியதாக இருந்தது. சில சமயங்களில் நான் தற்கொலை செய்து கொள்ளலாமா என்றுகூட எண்ணியது உண்டு. இதையெல்லாம் கண்ட கொலூஷா ரொம்பவும் மனம் வெதும்பிப் போனான்.

ஒரு சமயம், இனிமேல் என்னால் இவற்றையெல்லாம் சகிக்க முடியவில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டபோது ‘என் வாழ்க்கை இவ்வளவு சாபக்கேடானது. நான் இறந்துவிட்டால், அல்லது உங்களில் யாராவது இறந்துவிட்டால்’ - என்று கொலூஷாவையும் அவன் தந்தையையும் பார்த்துக் கூறினேன். ‘நான் சீக்கிரம் போய் விடுகிறேன். என்னைத் திட்டாதே. கொஞ்சம் பொறு!’ என்று கூறுவதைப் போல அவன் தந்தை என்னைப் பார்த்து தலையாட்டினார். ஆனால், கொலூஷாவோ என்னை உற்றுப் பார்த்தான். பின்னர், வீட்டை விட்டு வெளியே போய்விட்டான். அவன் வெளியே சென்றவுடன் நான் கூறிய வார்த்தைகளை எண்ணி என்னையே நான் நொந்து கொண்டேன்; ஆனால் காலம் கடந்துவிட்டது! ஆமாம், காலம் ரொம்பவும் தாழ்ந்துவிட்டது!

ஒரு மணிநேரம் கூட ஆகவில்லை. ஒரு போலீஸ்காரன், வண்டியில் வந்தான். அவன், ‘நீதான் கோஷ்பாஷா ஷிஷ்கினாவா?’ என்று கேட்டான். என் மனம் பதறிவிட்டது. ‘உன்னை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்து வரச் சொன்னார்கள். உன் மகன் மீது அனூக்கின் என்ற வியாபாரியின் குதிரைகள் ஏறிவிட்டன’ என்று கூறினான் அந்த போலீஸ்காரன். நான் உடனே வண்டியில் ஆஸ்பத்திரிக்குப் புறப்பட்டேன். நெருப்பின்மீது நடப்பவளைப்போல நான் துடிதுடித்துப் போனேன். ‘ஏ, மோசக்காரியே! நீ என்ன செய்துவிட்டாய்’ என்று என் உள்ளம் இடித்துரைத்தது.

நான் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். கொலூஷாவுக்கு உடம்பு பூராவும் கட்டுகள் போடப்பட்டுப் படுத்திருந்தான். என்னைப் பார்த்ததும் அவன் சிரித்தான்... அவன் கன்னங்களில் கண்ணீர் உருண்டோடியது. அவன் முணுமுணுத்தான். ‘என்னை மன்னித்துக்கொள் அம்மா, போலீஸ்காரன் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டான்’ என்றான்.

‘எந்தப் பணத்தைப் பற்றி நீ கூறுகிறாய் கொலூஷா?’ என்று கேட்டேன்.

‘தெருவில் ஜனங்கள் எனக்குப் போட்டார்களே அந்தப் பணம்தான்! ஆமாம் அனூக்கிலும்கூட கொடுத்தார்!’ என்றான்.

‘அவர்கள் எதற்காக உனக்குப் பணம் கொடுத்தார்கள்?’ என்று கேட்டேன்.

‘இதற்காகத்தான்’ என்று கூறியவாறே மெதுவாக முனங்கினான். அவனது கண்கள் அகல விரிந்தன.

‘கொலூஷா! வழியில் குதிரைகள் வந்ததை நீ எப்படியடா பார்க்காமலிருந்தாய்?’ என்று கேட்டேன்.

அவன் தெளிவாகவும், ஒளிக்காமலும் கூறினான்: “நான் குதிரைகளைப் பார்த்தேன் அம்மா; ஆனால், எழுந்து அப்பால் போக நான் விரும்பவில்லை. ஏன் தெரியுமா? குதிரைகள் என் மீதேறினால் ஜனங்கள் பணம் தருவார்கள் என்று நான் நினைத்தேன். அதைப் போல தரவும் செய்தார்கள்!”.

அப்படித்தான் அவன் கூறினான். பின்னர் எல்லாம் எனக்கு நன்றாக விளங்கிவிட்டது. எனது செல்வம் என்ன செய்திருக்கிறான் என்பதை நான் புரிந்து கொண்டேன். ஆனால், காலம் ரொம்பவும் தாழ்ந்துவிட்டது. அடுத்த நாள் காலையில் அவன் செத்துவிட்டான். சாகும்வரை நல்ல நினைவோடு இருந்தான். கடைசியாக அவன், ‘அப்பாவுக்கு அதை வாங்கிக் கொடு இதை வாங்கிக் கொடு. உனக்கும்கூட ஏதாவது வாங்கிக் கொள்’ என்று ஏராளமாக பணம் இருப்பதைப் போலக் கூறினான். உண்மையில் நாற்பத்தி ஏழு ரூபிகள் அவனிடம் இருக்கத்தான் செய்தன. நான் வியாபாரி அலூக்கினிடம் சென்றேன். ஆனால் அவனோ எனக்கு ஐந்து ரூபிள்தான் கொடுத்தான்; அதுவும் அழுது வடிந்துகொண்டு. ‘உன் மகன் வேண்டுமென்றேதான் குதிரைகளுக்கடியில் வந்து விழுந்தான். அங்கிருந்த ஜனங்கள் பார்த்தார்களே, பின் நீ ஏன் பிச்சையெடுத்துக் கொண்டு திரிகிறாய்?’ என்று அந்த வியாபாரி கூறினான். அதற்குப் பிறகு நான் அவனிடம் செல்லவே இல்லை.”

அவர் பேசுவதை நிறுத்தினான். மீண்டும் முன்னைப் போலவே சாரமற்றும், அசட்டையோடும் காணப்பட்டான்.

கல்லறை அமைதியாக இருந்தது. அந்த சிலுவைகள், மரங்கள், மண்மேடுகள் அந்தக் கல்லறை மேட்டுக்கருகே சோகமே உருவாகி உணர்வற்றுக் கிடந்த அந்த மாது இவைகளெல்லாமே மரணத்தைப் பற்றியும் மனித ஜீவன்களின் கஷ்டங்களைப் பற்றியும் என்னைச் சிந்திக்கத் தூண்டிவிட்டன.

ஆனால், வானத்திலோ மேகங்களைக் காணவில்லை. வெப்பத்தினால் பூமியெல்லாம் தகித்துக் கொண்டிருந்தது.

என்னுடைய பையலிருந்து சில நாணயங்களை எடுத்து தூதிரூஷ்டவசத்தால் கொல்லப்பட்டு, ஆனாலும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அந்த மாதிரி நீட்டினேன்.

அவர் தலையாட்டியபடியே மெதுவான குரலில் “இளைஞனே, நீ கஷ்டப்பட வேண்டாம். இன்றைக்குத் தேவையான பணம் என்னிடம் இருக்கின்றது. அதற்கு மேல் எனக்கு வேண்டியதில்லை. நான் ஒண்டிக்கட்டைதானே! இந்த உலகத்தில் நான் ஒண்டிக்கட்டைதானே” என்று கூறினான்.

அவர் பெருமூச்சு விட்டான். மறுபடியும் அவளது உதடுகள் துக்கத்தினால் நெளிந்தபடி இறுக்கமாக மூடிக் கொண்டன.

(இந்தச் சிறுகதை தனக்குப் பிடித்தமான கதைகளில் ஒன்று என்று எழுத்தாளர் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் தனது வலைப்பூவில் பதிவிட்டுள்ளார்.)

கவிபாலா

தேவ கனி

சர்ப்பங்கள் மெளனித்துக் கிடக்க
தானே முன் வந்து கவைக்கச் சொன்னது
தேவ கனி
தொப்பூளும் வாலுமற்றுப் பிறந்தவன்
தண்ணைப்
பாவமற்றவளாகக் காட்டிக் கொண்டாலும்
புதுக் கனியின் தனிச் சுவையில்
நாசி கவிழ்ந்து
நகம் பதியக் கொய்துண்டாள்.
கனிக்குக் கனி தாவத் துவங்கிவிட்டன
ஆதிக் குரங்குகள்.
மலர் விட்டு மலர் தாவத்
துவங்கிவிட்டன
வண்ணம் பூசிக்கொண்ட மது கரங்கள்.
உறைந்து கிடக்கிறார்கள்
கனிகளும் பூக்களுமற்ற தோட்டத்தில்
தேவனும் சர்ப்பமும்.

அஞ்சலி

விருதுநகர் மாவட்ட முற்போக்குக்
கலை இலக்கிய ஆளுமைகளின்
மரியாதைக்கும் அன்புக்கும்
உரியவராக இருந்தவரும், ஒரு
கதைசொல்லியாகப் பலராலும்
அறியப்பட்டிருந்தவருமான
தோழியர் மாடத்தி அவர்கள்
காலமாகிவிட்டார்கள். அவரது
இழப்பால் துயருற்றிருக்கும்
அனைத்து அன்புள்ளவர்களுக்கும்
எமது அழ்ந்த இரங்கல்களைத்
தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

ஹாமீம் முஸ்தபாவின் வேதனையின் கூருணர்வு பிரதியாய் உருக்கொண்ட கதை

“தமிழ் சூழலில் வகாபியத்தோடு ஓர் எதிர்நிலை உரையாடலை நிகழ்த்த முனைகிறது ‘ஊரு நேச்சை’. நாற்பது ஆண்டுகளாக வகாபிய இஸ்லாம் பேசுகின்ற அடிப்படைவாத முஸ்லீம் குழுக்கள் மிகத் தீவிரமான வைதீகத் தன்மையுடன் தலையீட்டை நிகழ்த்தி வருகின்றன. வகாபிய அடிப்படை முஸ்லீம் குழுக்களுக்கும், வெகுமக்கள் திரளாய் இருக்கின்ற ஜனநாயக முஸ்லீம்களுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டுத் துல்லிமையை சிறுகச் சிறுக கூர்மைப்படுத்த வேண்டியதிருக்கிறது” என்ற கூற்றின் மூலம் வெளிப்படையாக உறுதிப்படுத்திவிட்டார் கவிஞர் ஹாமீம் முஸ்தபா.

வகாபியத்தின் செயல்திட்டங்களை தெரிந்தால்தான் படைப்பாளியின் கவலையையும் வலியையும் நாம் உணரமுடியும். மறுபுறம் முன்பு இந்துத்துவவாதிகளிடையே தென்பட்ட இஸ்லாமிய வெறுப்பு இன்று சமூகத்தின் பல மட்டங்களுக்கும் பரவிவரும் சூழலும் படைப்பாளியை பதறச் செய்துள்ளது.

வரலாற்றுக்கும், இலக்கியத்திற்குமான உறவு பிரதியாகி இருக்கிறது. ‘ஊரு நேச்சை’ ஒரு நுண் அரசியல் பிரதி. பல்வேறு இன கலாச்சார மரபுகளும் தங்களது தனித்துவத்தை இழக்காமல் பரஸ்பரம் மதித்து செயல்பட வேண்டும் என்ற கனவின் நிறம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளுத்து சாம்பல் பூக்கத் தொடங்கிவிட்டது. ஒற்றை அடையாளத்தை உருவாக்கும் கலாச்சார ஓர் உலக வாதம், கலாச்சார தேசியவாதம் ஒரு கொடுமான வளர்ச்சியை எடுத்துவருகிறது. தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி மாட்டு மூத்திரத்தில் தங்கம் இருக்கிறது என்று கண்டறிந்துள்ளதாம். அடுத்து, யுரேனியம் இருக்கிறதா என்று தேட வாய்ப்பு இருக்கிறது.

ஒற்றை கொடும் தொற்று எனப் பரவிவரும் சூழலில் எழுத்தாளனிடம் அனைத்து நிலைகளிலும் இருந்தே எதிர்ப்பின் முதல் குரல் வெளிப்படுகிறது. என் எழுத்து பெரியது, மேலானது, யாரும் தொட முடியாதது என்றும் சுய கண்டடைதல் இன்றிய பவர் ஏஜெண்டுகள் எழுத்தாளன் எழுத்து சாம்ராஜ்யத்தில் இருந்து தூக்கி எறியப்பட்டுவிட்டால் தன் பவர்

வேலாயுதம்
பொன்னுச்சாமி

ஏஜெண்டு பதவி பறிபோய்விடும் என்ற பதட்டத்தில் சாமரமும் குடையும் பிடிக்கும் சூழலில் மிக எதார்த்தமாக வலியுடன் தன் பண்பாட்டை சிதைத்து உலக இஸ்லாம் அரசாட்சி என்ற வரலாற்று உருவாக்கத்தை ஏற்படுத்த துடிக்கும் வகாபிய சக்திகளுக்கு எதிராகப் படைப்பின் மூலம் தன் எதிர்வினையை ஆற்றி மத நம்பிக்கையுள்ள ஜனநாயக விளிம்பு நிலை இஸ்லாமிய சக்திகள் தங்களை மறு அடையாளம் செய்து கொள்ள தன் படைப்பைத் தந்துள்ளார் ஹாமீம் முஸ்தபா.

மதத் தூய்மைவாதம் என்ற பெயரால் கட்டமைக்கப்படும் அடிப்படை வகாபியம் ஜனநாயக பண்பாட்டுக் கருத்துரிமையை நீக்கிவிட்டு புனித நூல்களின் அறிவுமட்டும் போதும் என்கிறது. இச் சவுதி அரேபிய கருத்தியலை பல பில்லியன் டாலர் பணத்தை இறைத்து, பல பண்பு கலாச்சாரத்துடன் ஒத்திசைவோடு இயங்கும் விளிம்பு நிலை இஸ்லாமியத்தைத் தகர்த்து, உலக இஸ்லாம் அரசாட்சியை நிறுவ முயல்கிறது. தற்கால சூழ்நிலையில் "இஸ்லாம் அரசியல் என்பது ஐ.எஸ். இயக்கத்தை குறிப்பதாகவும் மத அடிப்படையிலான ஆட்சி என்பதே அதன் செயல்திட்டமாகவும் சவுதி வகாபிய கோட்பாடே அதன் கருத்தியலாகவும் இருக்கின்றது" என்று அவதானிக்கிறார் எச். பீர்முஹம்மது. "முஸ்லீம் மக்களையே முஸ்லீம் மக்களுக்கு எதிராக வகாபியம் நிறுத்துகிறது" என்கிறார். 'நம்மைப் பின்பற்றாதவரை நமக்கு அவர்கள் நண்பர்கள் இல்லை' என்கிறது வகாபியம்.

லெவிஸ்ட்ராஸ் என்ற மானுடவியல் அறிஞர் 'புலன்கள் மூலம் காணப்படும், அறியப்படும் உண்மைகளைவிட, ஒழுங்கைவிட நம் வெளிப்பாடுகளுக்கு அடியில் மற்றொரு ஒழுங்கான உள் தர்க்கம் இருக்கிறது' என்கிறார். 'இந்த உள்ளோடும் மன இயக்கத்தை கண்டுபிடிப்பதே அமைப்பைக் கண்டுபிடிப்பதாகும்' என்கிறார் லெவிஸ்ட்ராஸ். ஹாமீம் முஸ்தபா தன் சமூக அமைப்பின் உள்ளோடும் ஒழுங்கை கவிதையாக்கியுள்ளார். தமிழ் முஸ்லீம்கள் தங்களை முஸ்லீம்களாக அடையாளம் காணும் முன்பே மொழி, பழக்க வழக்கம், சமூகம், கலாச்சாரம், இலக்கியம் மற்றும் மனம் சார்ந்து ஒரு அமைப்பாக இயங்கியவர்கள். அரபி மற்றும் தமிழ்

ஊராமீம் முஸ்தபா

முஸ்லீம்களிடம் உள்ள வித்தியாசப்படுதல் மூலம் உருவாகும் அர்த்தம் என்பதே அர்த்தத்தின் உற்பத்தி. ஏற்கெனவே உற்பத்தியாகிவிட்ட தன் சமூக அமைப்பை அறிந்திருப்பது மட்டுமின்றி, அமைப்புகள் எப்படி உற்பத்தியை உருவாக்குகின்றன என்பதை அறிந்தவராகவும் இருப்பதால் மனிதர்களை வெளியேற்றிவிட்டு சனாதன கருத்துகள் கட்டமைக்கப்படும் முன்னெடுப்புகளுக்கு மாற்றாக விளிம்பு நிலை இஸ்லாத்தைக் கவிதையாக்கியுள்ளார் கவிஞர்.

‘ஊரு நேச்சை’ மனிதர்களை பழங்குடி மன அமைப்பை அடியோட்டமாக கொண்டவர்களாக முன்வைக்கிறது. 52 கவிதைகள் கொண்ட இத்தொகுப்பு இருக்கும் பண்பாட்டைச் சொல்லும் கவிதைகள், மாறிவரும் பண்பாட்டைச் சொல்லும் கவிதைகள், இரண்டுக்கும் பொதுவாய் இஸ்லாத்தில் படிந்துள்ளதைப் பேசும் கவிதைகள் என்று வகைப்படுத்திப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது.

மேலும், இஸ்லாத்தின் தொன்மங்களைப் பேசும் கவிதைகள், இஸ்லாத்தின் சட்டங்களைக் கேள்விக்கு உட்படுத்தும் கவிதைகள் என்று விரிகிறது தொகுப்பு.

உலகம் முழுவதும் நிலவும் இன்றைய நெருக்கடி இதற்கு முன் கண்டிராதது. தனித்தன்மை வாய்ந்தது. இந்நெருக்கடி கருத்துக்களோடு தொடர்புடையது. கருத்துருவாக்க களத்தில் நிலவக் கூடியது. புலன்களின் மதிப்பீடுகளில் சிக்கிக் கொண்ட மனிதனிடம் பன்முகத் தன்மையையும், ஜனநாயகப் பண்புகளையும் சிந்தனை, செயல், உணர்ச்சியில் உணரத் தொடங்கக் கோருகிறது ‘ஊரு நேச்சை’, தன் ஆழ்தளத்தில்.

“பரிதவிக்கும் தன் காலத்திற்கான கனவுகளைக் கண்டடைபவனே இன்றைய படைப்பாளி. கனவில் வலி நிறைந்த இடமாக படைப்பாளி இருக்கிறான்” என்ற கருத்துதனமற்ற விமர்சகர் சி. மோகனின் வரிகள் சாவில்லாமல் மீண்டும் மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்தவண்ணம் இருக்கிறது.

'ஊரு நேச்சை' கவிதை நூல் விமர்சனக் கூட்டம்

தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்ற மாநில துணைப் பொதுச் செயலாளரான தோழர் ஹரமீம் முஸ்தபா அவர்கள் எழுதிய கவிதை நூலான 'ஊரு நேச்சை'யின் இரண்டாம் பதிப்பு தற்போது வெளியாகியுள்ளது. இராஜபாளையம் நகர கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் ஜூலை மாதக் கூடுகை 08.07.2016, ஞாயிறு, மாலை 5 மணியளவில், சாந்தி மருத்துவமனை மாடியில், 'ஊரு நேச்சை' கவிதை நூலின் விமர்சனக் கூட்டமாக நடைபெற்றது. குறிஞ்சிச் செல்வர் கொ.மா.கோதண்டம் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார். கவிஞர் கண்மணி ராசா வரவேற்றார். கலைமாமணி கைலாசமூர்த்தி அவர்கள் பாடல் பாடினார். எழுத்தாளர் சா.தேவதாஸ், எழுத்தாளரும் மருத்துவருமான ஆர்.எம்.ஆர்.சாந்திலால், வழக்கறிஞரும் எழுத்தாளருமான பால்ராஜ் ஜெயக்குட்டி, கவிஞர் பெரியார்குமார், கவிஞர் நாகா ஆகியோர் விமர்சன உரையாற்றினர். எழுத்தாளர் வேலாயுதம் பொன்னுச்சாமி தனது விமர்சனக் கட்டுரையை வாசித்தார். பேராசிரியர் இரவிச்சந்திரன் கவிஞர் ஹரமீம் முஸ்தபா அவர்களுக்கு பொன்னாடை அணிவித்தார். நூலாசிரியர் ஹரமீம் முஸ்தபா அவர்களின் ஏற்புரைக்குப் பின் தோழர் முத்துலிங்கம் நன்றி கூறினார்.

ஏடுகள் - காவியங்கள்

குறிஞ்சிச் செல்வர்
கொ.மா.கோதண்டம்

சங்க காலத்திற்குப் பின் தோன்றிய இலக்கியங்களில் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்ற இரண்டு காப்பியங்களே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இங்கேயே தோன்றிய வேறு காப்பியங்கள் கிடைக்கவில்லை.

தமிழில் நாடகங்களை அதிகம் இல்லை என்பார்கள். உலக மொழிகளிலேயே மிகப் பழமை வாய்ந்த இலக்கியங்கள் படைத்த தமிழில் ஏன் காவியங்கள், நாடகங்கள் அதிகம் தோன்றவில்லை?

கிராமங்கள்தோறும் ஒவ்வொரு புலவர் இல்லத்திலும், தமிழ் ஆர்வலர்கள் இல்லங்களிலும் ஏடுகள் அதிகமாகவே இருந்தன. ஒவ்வொரு ஜமீன்தார் அரண்மனையிலும் ஆயிரக்கணக்கில் ஏடுகள் இருந்தன. இதில் தமிழ் தாத்தா உ.வே.சாமிநாதய்யர் தேடி எடுத்துப் பதிப்பித்தவைதான் இன்று கிடைத்தவை.

அருகே உள்ள தெலுங்கு மொழியில் 150 காவியங்கள் இடைக்காலத்தில் எழுதியவை உள்ளன. தமிழில் ஏன் இல்லாமல் போய்விட்டன?

தமிழ் மொழியின் மீது காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்டவர்கள், உலக மொழிகளிலேயே மிகச் சிறந்த இலக்கியங்களைக் கொண்டதாக தமிழ்

மொழி புகழ் பெற்றுவிடக் கூடாது என்று ஆத்திரம் கொண்டவர்கள், தமிழ் நாட்டில் ஊர் ஊராகச் சென்று பிரச்சாரம் செய்தார்கள். “ஏடுகள் வீடுகளில் இருந்தால் குடும்பத்தில் சண்டை சச்சரவுகள் வரும், அதனால் ஏடுகளை ஆற்றில், கிணற்றில் போட்டுவிடுங்கள், அல்லது தீயில் எரித்துவிடுங்கள்”. இந்தப் பிரச்சாரத்தினால் இலட்சக்கணக்கான ஏடுகள் தீயில், நீரில் காணாமல் போயின. நூற்றுக் கணக்கான தமிழ்க்காப்பியங்கள் மற்றும் நாடக ஏடுகள் அழிக்கப்பட்டன.

ஒரு சமயம் சகாயம் ஐயர் என்பவர் என்னை அழைத்திருந்தார். சென்றிருந்தேன்.

“கோதண்டம்.. என்னிடம் நிறைய ஏடுகள் இருக்கின்றன. உனக்கு வேண்டுமானால் எடுத்துக் கொள்” என்றார். ஒரு சாக்கில் கட்டி வீட்டுக்கு எடுத்து வந்து ஆசான் பன்மொழிப் புலவரிடம் அழைத்துக் காட்டினேன். ஒவ்வொன்றும் பெரிய பெரிய ஏடுகள். பார்த்த அவர் “ஏப்பா.. இதில் தெலுங்கு ஏடுகள், தமிழ் ஏடுகள் முக்கியமானவை உள்ளன. இதில் தெலுங்கு ஏடுகள் ஆறு

தலைமுறைகளுக்கு முற்பட்டவை. உனது முப்பாட்டன்மார் எழுதியவை” என்றார். அவற்றில் இரண்டை எடுத்தெழுதி கொ.ரா.வேலாயுதம் தமிழாக்கியவை, வெளியிட்டோம். பின் தன்மொழிப்புலவர் அந்த ஏடுகளை “உனக்கு எதற்கு? எனக்கு வேண்டும். எடுத்துச் செல்கிறேன்” என்று கூறி எடுத்துப் போய்விட்டார். என்னால் மறுக்க முடியவில்லை. வருத்தமாகவும் இருந்தது.

பின்னர் நானாகப் பல இடங்களுக்கு அலைந்து பல ஏடுகள் சேர்த்து வைத்தேன். வீட்டில் இருக்கின்றன.

ஒருநாள் தஞ்சை சரஸ்வதி மஹால் ஆய்வாளர்கள் இருவர் வீட்டுக்கு வந்தனர்.

“நம் நாட்டில் யாரிடம் ஏடுகள் உள்ளன, அவை என்னென்ன ஏடுகள் என்று கணக்கெடுக்க வந்தோம். உங்களிடம் ஏடுகள் உள்ளனவா?” என்றனர்.

நான் என்னிடம் உள்ள ஏடுகளை எடுத்துக் காட்டினேன். அதில் ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்து, யார் எழுதியது, என்ன நூல் என்று எழுதிக் கொண்டனர்.

நான் அவர்களிடம் ஒவ்வொரு ஏட்டிலும் அதுபற்றிய விபரங்களை ஒரு சீட்டில் எழுதி அதில் வைத்துவிடுங்கள் என்றேன். சரி என்ற அவர்கள் “ஒரு முக்கிய விஷயம். இதில் ஒரு ஏடு கம்பர் எழுதிய சித்த மருத்துவம். பத்திரமாக இருக்கட்டும் என்றனர். கம்பர் சரஸ்வதி அந்தாதி, ஏர் எழுபது, சடகோபர் அந்தாதி போன்ற சிறு நூல்களும் செய்துள்ளார். இந்த வைத்திய ஏட்டை யாராவது எடுத்தெழுதி தந்தால் பதிப்பிக்கலாம் என்று இருக்கிறேன்.

ஒருநாள் எட்டையபுரம் குறுநில மன்னர் எமை அழைத்திருந்தார். புலவர் துரைராஜ் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். பன்மொழிப்புலவர், நான், துரைராஜா, டி.ஏ.ஈஸ்வரராஜா நால்வரும் அரண்மனை சென்றிருந்தோம். மன்னர் எமை பொன்னாடைகள் போர்த்தி வரவேற்றார். பேசிக் கொண்டிருந்தோம். பின்னர்

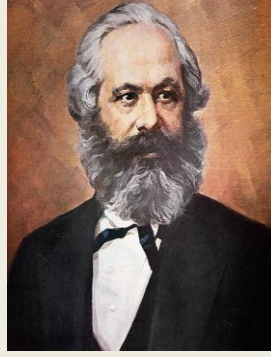
அரண்மனையைச் சுற்றிப் பார்த்தோம். ஆயுதக் கிடங்கு, படைவீரர்கள் தங்குமிடங்கள், யானை குதிரைகள் தங்குமிடம், அரசவை மண்டபம் யாவும் பார்த்தோம். கடைசியில் ஏடுகள் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த ஒரு பெரிய அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கு சென்ற காரணமே அதற்குத்தான். ஏடுகளை என்ன செய்யலாம் என்ற ஆலோசனை. அங்கே சில ஆயிரம் ஏடுகள் இருந்தன.

நாம் முக்கிய நூல்களுக்கு பைண்டிங் செய்து வைப்பதைப் போன்று தகடால் அட்டை போட்டு வைத்திருந்தனர். பல ஏடுகள் அப்படியே கல் போல கட்டியாக ஒட்டிக்கொண்டிருந்தன. பிரித்தால் அப்படியே நொறுங்கிவிடும். சின்ன அளவு ஏடுகள் முதல் இரண்டடி உயரம் இரண்டடி நீள அளவுக்கு ஆன பெரிய ஏடுகள் வரை இருந்தன.

“இவற்றை என்ன செய்யலாம்?” என்று மன்னரும் இளவரசரும் கேட்டனர்.

“இதனைப் பாதுகாக்க உதவக்கூடிய சூழலை உருவாக்கி வைத்திருப்பது தஞ்சை சரஸ்வதி மஹால் நிர்வாகம்தான். ஏடுகளில் தடவ ஒரு தைலம் வைத்திருக்கிறார்கள். அப்பணிக்கென ஆட்கள் உள்ளனர். (என் வீட்டுக்கு தஞ்சை மஹால் ஆய்வாளர்கள் வந்தபோது ஏடுகளில் தடவ சிறிய பாட்டிலில் தைலம் தந்தார்கள். அதை அப்படியே

சொற்சித்திரம்

மார்க்ஸ் ஒரு அடையாளம்

அவனொரு ஜெர்மனியன்,
அவனொரு ஐரோப்பியன்,
அவனொரு வந்தேறி!
அவனொரு கிறித்தவன்,
அவனொரு புரொட்டஸ்டன்டு,
அவனொரு ருத்திகள்!
அவனொரு கவிஞன்,
அவனொரு எழுத்தாளன்,
அவனொரு இதழாளன்!
அவனொரு தத்துவ ஞானி,
அவனொரு பொருளியல் நிபுணன்,
அவனொரு அரசியல்வாதி!
அவனொரு ஆண்,
அவனொரு யூதன்,
அவனொரு அறிவு ஜீவி!
இன்னும்.. ..
எத்தனை அடையாளம்
அவனுக்கிருந்தது!
இத்தனை அடையாளங்கள்
இருந்தபோதும்
இல்லாத ஒன்றுக்காய்
இழுந்தான் தன்னை!
மனிதம் என்னும்
ஒற்றை அடையாளத்தை
அணிந்து கொண்டதால்.. ..
மாமனிதன்
ஆகிப்போனான்!

நிகரன் பாஸ்கரன்

வைத்துள்ளேன். கம்பரின் மருத்துவ
ஏட்டிலாவது தடவ வேண்டும்.)
அவர்கள் தேவையான வற்றை
நூலாகவும் வெளியிடுகிறார்கள்.
ஏடுகள் பாதுகாக்கும் குழுவும்,
ஆய்வுக் குழுவும், அச்சாக்கும்
குழுவுமாக அங்கே உள்ளனர். அங்கே
பல லட்சக்கணக்கான ஏடுகள்
பாதுகாப்பாக உள்ளன. நாங்கள்
பார்த்து வந்துள்ளோம். நீங்கள் ஒரு
கடிதம் போட்டால் வந்து ஏடுகளை
எடுத்துச் செல்வார்கள். அதனைப்
பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள். நீங்கள்
அப்படியே செய்யலாம்” என்றோம்.

பின்னர் எங்களுக்குச் சிறப்பாக
விருந்தளித்தார்கள். சமையலுக்கு என
கோவில்பட்டியிலிருந்து ஒரு குழு
வந்திருந்தது.

மன்னரும், சகோதரர்களும்
நாங்களும் உணவருந்தினோம்.
பின்னர் நாங்கள் அமர்ந்திருந்தபோது
அங்கு வந்த ஒரு பணியாளர்
கூறினார் “அரண்மனைக்கு யார்
வந்தாலும் விருந்து ஏற்பாடு நடக்கும்.
வந்தவர்களுக்கு மட்டுமே உணவு
படைப்போம். இன்று மட்டும்தான்
மஹாராஜாவும் தம்பியும் உங்களுடன்
அமர்ந்து சாப்பிட்டனர்” என்று
வியந்துபோய் கூறினார்.

விடைபெற்றுக் கொண்டோம்.
பாரதி பிறந்த இல்லம் சென்று
தரிசித்துவிட்டு, பாரதி மண்டபம்
சென்று பார்த்துவிட்டு வந்தோம்.
பாரதி பிறந்த நாளில் விக்கிரமன்
தலைமையில் எழுத்தாளர்
சங்கத்தினர் வந்து எழுத்தாளர்கள்
ஊர்வலம் நடத்தி விருதுகள்
அளிப்பார்கள். நானும்
ராஜபாளையம் கல்லூரி முதல்வர்
பாரதி ஆய்வாளர் வெங்கடராமன்
அவர்களும், ஆண்டுதோறும் கலந்து
கொள்வோம். ■

கணேஷ் மந்திரம் கார்பெண்டரின் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள்

எமிலி டிக்கின்ஸன்
எட்டோதுமே
தன்
கவிதைகளுக்குத்
தலைப்புகள்
வைத்ததில்லை.
இங்கே
தரப்பட்ட
தலைப்புகள்
மொழிபெயர்ப்பாளர்
கொடுத்தவை.

சர்ப்பம்

தன் ரகசியங்களோடிருக்கும்
சதுப்புக்காடு இனியது.
நாம் ஒரு சர்ப்பத்தைச்
சந்திக்கும் வரை.
அப்புறம் நாம் நம் வீட்டை நினைத்து
பெருமூச்செறிகிறோம்.
பின்பு நடையைக் கட்டுகிறோம்
பிள்ளைப்பருவம் மட்டுமே அறியும்
அந்த வசீகர துள்ளலோடு.
சர்ப்பமனது கோடையின் துரோகம்.
அது செல்லுமிடம் வஞ்சகம்.

மூலம்: எமிலி டிக்கின்ஸன்

பெருக்குபவள்

பல வர்ண வாரியலால் பெருக்குகிறாள்
கூளங்களைத் தன்புறத்தே நிறுத்துகிறாள்
மாலையிலே மேற்கினிலே பெண்ணே, வாராய்
வந்து சிறு குளத்தைத் தூசி தட்டிப் போவாய்.

ரத்தினத்தில் ஒரு சிக்கல் படைத்து வைத்தாய்
பழுப்பாலே ஓர்லையை முடைந்து தைத்தாய்
மரகதத்தின் துகளாலே குப்பை செய்தாய்
இப்பொழுது கிழக்கெங்கும் நீயே ஆனாய்

புள்ளியிட்ட விளக்குமாறை இயக்குகின்றாய்
இன்னும் இதோ மேலாடை பறக்கவிட்டாய்
துடைப்பங்கள் மாறின மென் விண்மீன்களாய்
அதன்பிறகு அப்பால்தான் போனேன் தானாய்.

மூலம்: எமிலி டிக்கின்ஸன்

பொன்னிறமான எதுவும் நிலைப்பதில்லை

இயற்கைத் தாயின்
முதலாம் பசுமை
பொன்னிற மானதுவே,
இந்நிறம் நமது
பிடியி லிருந்து
எளிதில் நழுவுவதே.
இயற்கையின் இலைகள்
தொடக்கத்திலே ஓர்
அழகிய மலர் போலே,
ஆனால் அந்நிலை
நீடிப்பதே ஓர்
ஒற்றை மணியளவே.

பிறகு அவ்விடை
தந்நிலை மாரி
இலையாய் தாழ்ந்துவிடும்.
ஏதேன் தேட்டம்
துயரத் துள்ளே
மூழ்கி மறைந்தது போல்.
விடியல் என்பதும்
இலையைப் போலொரு
நாளாய் மாய்ந்துவிடும்,
பொன்னிறம் கொண்ட
பொருட்கள் எவையும்
நிலைநிறப் பவையன்றே!
மூலம்: ராபர்ட் ஃப்ராஸ்ட்

விடுதலைக்கான புதிய அரசியல்

நீங்கள் காந்தியைப் பற்றி நிறையப்
பேசுகிறீர்கள். ஆனால் காந்திக்கும்
சோசலிஸ்டுகளுக்கும் இடையில் நிலவும்
வர்க்கப் பார்வையில் வித்தியாசம் உள்ளது
அல்லவா?

நான் காந்தியத்தில் நம்பிக்கை
வைத்திருக்கிறேன். காந்தியப் போராட்ட
வழிமுறைகளோடு நான் ஒத்துப் போகிறேன்.
காந்திக்கும் சோசலிஸ்டு /
கம்யூனிஸ்டுகளுக்கும் இடையில் நிலவும்
வர்க்கப் பார்வையில் வித்தியாசம் இருக்கிறது
அல்லவா? என்பது கேள்வி என்றால், இந்த
இயக்கங்களில் எல்லாம் தலைமைப் பொறுப்பு
வகிப்பவர்கள் உயர்ந்த சாதிக்காரர்கள்
என்பதைக் காணலாம். பொதுவாக இடதுசாரி
கட்சிகளில் எல்லாம் தலைவர்கள் இடைத்தர /
உயர்தர சாதிப் பின்னணி உள்ளவர்கள்தான்.
காந்திஜியும் வித்தியாசப்பட்டவர் அல்ல! நீங்கள்
கேட்க நினைப்பது, காந்தியின் அரசியல்,
இடதுசாரித்தனத்தோடு ஒத்துப் போகிற ஒன்றா
என்றால் 'ஆம்' என்பதுதான் பதில். அது
காந்திஜியின் எந்தப் பகுதியை ஏற்றுக்
கொள்கிறீர்கள், எந்தப் பகுதியை ஏற்க
மறுக்கிறீர்கள் என்பதைப் பொறுத்தது.
காந்தியின் கொள்கைகளையும் இடதுசாரிக்
கொள்கைகளையும் ஒன்றிணைத்துக் கொண்டு
செல்ல முடியும் என்றால் விடுதலைக்கான
புதிய அரசியல் உருவாக வாய்ப்பு இருக்கிறது.

ஆளுநர் பட்டவர்க்குள்

(ஆவணப்பட இயக்குநர்)

நூல்: எதிரிணைகளின் சினிமா
(இந்தியத் திரையாளுமைகளின்
நேர்காணல்களின் மொழியாக்கம்)
மொழிபெயர்ப்பு: ஆர். பிரேம்குமார்
வெனிடீடு: கீற்று வெனிடீட்டகம்
பக்கங்கள்: 128
விலை: ரூ.100/-
வாங்க: 9791954174

அரசியல் பழகு

சமஸ்தான்

துளி வெளியீடு,
சென்னை.

பக்கங்கள் 48

விலை ரூ.20

வாங்க:
94442 04501

மாற்றமாவோம்

அரசியல் மீது ஒரு சமூகத்தின் இளைய தலைமுறையிடம் இத்தனை கசப்பையும் அவநம்பிக்கையையும் உருவாக்கியதற்காக அத்தனை அரசியல் கட்சிகளுமே வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டும். மாணவர்களை நொந்துகொள்ள ஏதுமில்லை. ஒருபுறம், அரசியல் மீதான அவர்களுடைய அவநம்பிக்கைக்கான எல்லா நியாயங்களையும் இன்றைய அரசியல் தலைவர்கள் இடைவிடாது கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; மறுபுறம் நம்முடைய வீட்டுச் சூழலும், கல்விச் சூழலும் அரசியலைத் தீண்டக்கூடாத பொருளாக அவர்களிடம் நிறுவியிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு இளைஞரையும் சுற்றுச்சுவர் இடப்பட்ட தனித்தனி உலகமாக இன்றைய நம் சமூகச் சூழல் மாற்றியிருக்கிறது. முழுக்க முழுக்க சுயநலமும் குடும்ப நலமும் குழைத்துக் கட்டப்பட்ட சுற்றுச்சுவர். அந்தச் சுற்றுச்சுவரின் அடித்தளமே அரசியல் வெறுப்பின் மீது கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

○

கல்யாணப் பத்திரிகை வைக்க வருபவர்களிடம் என் தாத்தா நடத்தும் உரையாடல் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. பெண், மாப்பிள்ளையைப் பற்றி அவர் விசாரிப்பார். “மாப்ள எந்த வம்புதும்புக்கும் போகாதவர். வீடுவிட்டா வேலை, வேலை விட்டா வீடுன்னு இருக்கார். பொண்ணு குனிஞ்சு தலை நிமிர மாட்டா” என்பன மாதிரி வார்த்தைகளை எவரேனும் சொன்னார்கள், அவர்கள் தொலைந்தார்கள்! “ஏன்யா, வீட்டுலேர்ந்து வீதியில் காலடி எடுத்துவெச்சா, ஊருல நடக்குற ஒவ்வொண்ணும் இந்த வயசுல என்னைக் கொந்தளிக்கவைக்குது. நீ புடிச்சுருக்குற புள்ளைக்கு இருவத்தியஞ்சு வயசாகுது. பள்ளிக்கூடம், காலேஜு எல்லாம் போயி படிச்ச ஒரு புள்ளைய ஊருல நடக்குற எதுவுமே நாளது தேதி வரை உலுக்கலை, ஒரு அநீதியைக் கண்டு மனம் பதைபதைக்கல, ஒரு தப்பைத் தட்டிக்கேட்க போராட்டம் பண்ணதில்லைன்னா, அது என்ன புள்ளையா,

பிண்டமா? மிருகம்கூட அப்பிடி இருக்காதேய்யா! அதை எப்படிப் பெருமையாச் சொல்லிக்குற?" என்பார். இன்றைக்கு நம் வீடுகளிலும் பள்ளிக்கூடங்களிலும் யாரை நல்ல பிள்ளைகள் என்று கொண்டாடுகிறோம் என்பது நமக்குத் தெரியாதது அல்ல. பிழைப்பது ஒன்றையே வாழ்வின் ஒரே இலக்காக்கிவிட்டோம். ஒரு சமூகத்தின் மதிப்பீடுகளும், விழுமியங்களும் எவ்வளவு சீக்கிரம் கீழே சரிந்துவிட்டன!

○

எனக்கு ஊருக்கு ஊர், பள்ளிக்குப் பள்ளி, கல்லூரிக்குக் கல்லூரி மேடை போட்டு உரக்கக் கத்த வேண்டும் போல இருக்கிறது, "கேரியர் என்ற வார்த்தையைச் சொல்லிப் பிள்ளைகளை அடிமைகளாக்காதீர்கள்" என்று. "உனக்கு கேரியர் முக்கியம்; உனக்கு எதிர்காலம் முக்கியம்!" எனும் வார்த்தைகளைப் போல பிள்ளைகளிடம் சுயநலத்தை விதைக்கும் ஆபாசமான வார்த்தைகள் இல்லை. மேலும், உண்மையாகவே நம்முடைய பிள்ளைகள் மகத்தானவர்கள் ஆக வேண்டும் என்றால், அதற்கும் நாம் ஊட்டி வளர்க்கும் இந்தச் சுயநல வார்த்தைகளுக்கும் துளியும் சம்பந்தம் இல்லை.

காந்தி ஏழையாகப் பிறந்தவர் அல்ல. 1869-ல் போர்பந்தரில் காந்தி பிறந்த வீடு மூன்று தளங்களைக் கொண்டது. 1893-ல் காந்தி தென்னாப்பிரிக்கா செல்லும்போது அவருடைய வயது 24. தென்னாப்பிரிக்காவுக்குப் புரட்சி செய்வதற்காக அல்ல; பொருளிட்டவே சென்றார். பயணத்தில் பீட்டர்மாரிட்ஸ்பர்க் ரயில் நிலையத்தில் அவருக்கு நேரிட்ட அவமானம் அவர் வாழ்க்கையை மாற்றியது. தான் எதிர்கொண்ட பிரச்சினை தன்னுடையது மட்டும் அல்ல; தான் சார்ந்த சமூகத்தின் பிரச்சினை என்பதை உணர்ந்தார். போராடினார். ஆப்பிரிக்காவில் மாற்றத்தை உண்டாக்கினார். அங்கிருந்து கோகலே அழைப்பின் பேரில் 1915-ல் இந்தியா திரும்பியபோது காந்திக்கு வயது 45. ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையில் இளமையை அனுபவிப்பதற்கான, பொருளீட்டுவதற்கான, தன் வாரிசுகளுக்கு சொத்துக் கட்டமைப்பை உருவாக்குவதற்கான மிக முக்கியமான காலகட்டம் என்று நாம் நம்பும் காலகட்டங்களில், அவர் தென்னாப்பிரிக்காவில் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டிருந்தார். இந்தியா வந்த காந்தி சொத்துக்களோடு வரவில்லை. அதன் பின்னரும் சாகும் வரை தன் குடும்பத்துக்காகச் சொத்து

சேர்க்கவில்லை. நாம் சொல்லும் 'கேரியர் தத்துவ'ப்படி ஆளுமையாக உருவெடுத்தவர் அல்ல காந்தி.

1916-ல் கமலாவைத் திருமணம் செய்துகொண்டபோது நேருவுக்கு வயது 27. 1936-ல் இறந்தபோது, கமலாவுக்கு வயது 36. நேரு-கமலா தம்பதியின் 20 ஆண்டு தாம்பத்திய வாழ்வில் பெரும் பகுதி, நேரு சுதந்திரப் போராட்டக் களத்தில் இருந்தார் அல்லது சிறையில் இருந்தார். அலகாபாத்தில் அரண்மனை போன்ற மாளிகையில் பிறந்த நேரு, ஒரு கட்டத்தில் வீட்டில் உள்ள சாமான்களை எல்லாம் விற்கும் முடிவுக்கு வந்தார். நாம் சொல்லும் 'கேரியர் தத்துவ'ப்படி ஆளுமையாக உருவெடுத்தவர் அல்ல நேரு.

கொலம்பியா பல்கலைக்கழகத்திலும் லண்டன் ஸ்கூல் ஆஃப் எகனாமிக்ஸ்லும் கிரேஸ் இன்னிலும் பொருளியலும் சட்டமும் படித்துவிட்டு வந்த அம்பேத்கர் காலமெல்லாம் சேரி சேரியாக அலைய தனிப்பட்ட தேவை ஏதும் இல்லை. நாம் சொல்லும் 'கேரியர் தத்துவ'ப்படி ஆளுமையாக உருவெடுத்தவர் அல்ல அம்பேத்கர்.

எல்லாச் சொத்துக்களையும் இயக்கத்துக்காக எழுதிவைத்துவிட்டு, 94 வயது வரை ஊர் ஊராக மூத்திரக் குடுவையுடன் பேசித் திரிந்த பெரியார், இறக்கும் நிலையில் கையில் வெறும் நூற்றிச் சொச்ச ரூபாய் மட்டுமே வைத்திருந்த காமராஜர், மாற்று உடை இல்லாமல் இடுப்பில் துண்டுடன் ஒரே உடையைத் துவைத்துக் கட்டிக்கொண்டு அரசியல் நடத்திய ஜீவா இவர்கள் எவரும் நாம் சொல்லும் 'கேரியர் தத்துவ'ப்படி ஆளுமையாக உருவெடுத்தவர்கள் அல்ல.

இந்தியாவில் மட்டும் அல்ல; அரசியலில் மட்டும் அல்ல; இன்னும் அறிவியலில், பொருளியலில் என எந்தத் துறையிலும் மகத்தான மாற்றங்களை உண்டாக்கியவர்கள், மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், நியூட்டன், ஐன்ஸ்டைன் எவரும் நாம் சொல்லும் 'கேரியர் தத்துவ'ப்படி ஆளுமையாக உருவெடுத்தவர்கள் அல்ல.

அப்படியென்றால், நாம் சொல்லும் 'கேரியர் தத்துவம்' யாராக நம் பிள்ளைகளை உருவாக்கும்? ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் அதிகாரத்துக்கும் சேவையாற்றும் அடிமைகளையே உருவாக்கும். தன் சட்டைப்பையில் கை வைத்தால்கூட எதிர்த்துக் கேள்வி கேட்கும் திராணியற்ற சோற்றுக்கு அடிவாங்கும் பிண்டங்களையே உருவாக்கும்!

காந்தி தன் வாழ்வில் 6 ஆண்டுகள் சிறையில் இருந்தார். நேரு தன் வாழ்வில் 9 ஆண்டுகள் சிறையில் இருந்தார். இந்திய வரலாற்றில் கலகக்காரர்களின் சின்னமாகவே ஆகிவிட்ட பகத்சிங் மொத்தமாக வாழ்ந்ததே 23 ஆண்டுகள்தான். தான் என்னவாக வேண்டும் என்பதை 12 வயதிலேயே பகத்சிங் தீர்மானித்துவிட்டார். மாறாக, பொத்திப் பொத்தி ஏட்டுக் கல்வி ஒன்றே முக்கியம் என்று சுயநலமாக வளர்க்கப்படுபவர்கள் எந்த அளவுக்கு சமூக அறிவு வளர்ச்சியில் மேம்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள்?

○

உலகெங்கும் வலதுசாரிகள் தேசியவாதம், இனவாதம், மதவாதம், சாதியவாதம், முதலாளியம் எனும் ஐந்து பெரும் ஆயுதங்களையும் கைகளில் ஏந்தி நிற்கிறார்கள். எங்கு எது ஜெயிக்குமோ அதைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். இடதுசாரிகளோ இவை அத்தனையும் ஒருசேர எதிர்க்க வேண்டிய சூழலில் நிற்கிறார்கள். அரசியலில் தனிநபர்களாக அல்ல; அமைப்பாகத் திரண்டே மாற்றங்களை உண்டாக்க முடியும். வெறியூட்டி மக்களைத் திரட்டுதல் எளிது. இந்த ஐம்பெரும் ஆயுதங்களையும் எதிர்த்து வெகுமக்களை ஜனநாயகவாதிகள் திரட்ட வேண்டும் என்றால், மக்களிடையே கூட்டுச் செயல்பாட்டை ஒற்றுமை மூலம் பயிற்றுவிப்பது அவசியமாகிறது. சித்தாந்த அடிப்படையில், அரசியல் கல்வி பெறாமல் திரண்டிருக்கும் ஒரு கூட்டத்தை வெறும் கும்பல் மனோபாவமே வழிநடத்தும்.

இந்தியாவில் துரதிர்ஷ்டவசமாக கூட்டுச் செயல்பாடு என்னும் பண்பையே இன்றைக்கு நாம் பெருமளவில் இழந்து கொண்டிருக்கிறோம். நம்முடைய குடும்பங்களும் கல்விமுறையும் சுயநலத்தையே கற்பிப்பதால், ஒரு அமைப்புக்குள் பணியாற்றும்போது, பொது இலக்கை முன்வைத்து சகலருடனும் இணைந்து பணியாற்றும் ஒழுங்கு நமக்கு இயல்பில் வருவதில்லை. இதை அரசியல் அமைப்புகளில் மட்டும் அல்ல; நம்முடைய வீடுகளில், கல்விக்கூடங்களில், பணியிடங்களில் எங்கும் எதிர்கொள்கிறோம். பணியிடங்களில் பெரும்பாலானோர் செயல்பாட்டின் அடிப்படையாக எது இருக்கிறது என்றால், அங்கு கிடைக்கும் பணம், வசதி, அதிகாரம் இவற்றின் மீதான தொடர் வேட்கையே தவிர, அலுவலகம் கொண்டிருக்கும் பொது இலக்கு அல்ல. தான் எனும் எண்ணமும், தன்னுடைய அகங்காரத்துக்கு அமைப்பைக்

கருவியாக்கிக் கொள்ளும் கயமையையுமே எங்கும் பார்க்கிறோம். இந்தச் சுயநல வேட்கையின் விளைவுகளையே அரசியலில் சீரழிவுகளாக எதிர்கொள்கிறோம்.

ஒருவர் எல்லா விஷயங்களிலும் 100% எந்த இயக்கத்துடனாவது உடன்பட முடியுமா? என்று கேட்டால், முடியாது என்பதே நிதர்சனம். அதேபோல, மாற்றுத் தரப்பு என்பதாலேயே ஏனையோர் முன்மொழியும் நல்ல விஷயங்களையும் கூட வசைபாடுவதும் நல்ல பண்பல்ல. சரியாகச் சொல்வதானால், ஒரு நல்ல குடிமகன் உண்மைக்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டுமே தவிர, இயக்கங்களுக்கு அல்ல. இயக்கங்களில் இருப்பதாலேயே அவற்றின் எல்லாத் தவறுகளையும் நியாயப்படுத்துவது அயோக்கியத்தனம்; ஒரு கட்டத்தில் இந்த அடிமைத்தனம் அந்த இயக்கத்தின் அழிவுக்கே வழிவகுப்பதாகிவிடும். எந்த அமைப்பில் இருந்தாலும், தர்மத்துக்காகத் தொடர்ந்து குரல் கொடுப்பதே ஒரு ஜனநாயகவாதியின் கடமை.

○

வாங்குவது, மேலும் வாங்குவது, அப்டேட்டுக்காக வாங்குவது, அந்தஸ்தைக் காட்ட என்று பொய்யாக நினைத்து, வைப்பதற்கு ஏற்ற இடத்தை வாங்குவது, வாங்கும் திறனுக்கு வருவாய் போதாதபோது கடன் வாங்குவது, கடனுக்காக வட்டி கட்டுவது, கடனை அடைக்கக் கூடுதல் வேலை பார்ப்பது, கடன் கிடைக்காத சூழலில் ஊழலில் ஈடுபடுவது, உடலும் மனமும் நெருக்கடிக்குள்ளாகும்போது மனித உறவுகள் சிதைவது இவையெல்லாம் தனிமனித வீழ்ச்சிக்கு மட்டுமே வழிவகுப்பவை இல்லை. ஒட்டுமொத்த சமூகத்தையும் சேர்த்தே சீரழிக்கின்றன.

ரொம்ப நாளைக்கு முன் என்னுடைய குருநாதர்களில் ஒருவர் தனிப்பட்ட வாழ்வில் நான் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒரு மந்திரத்தை எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார். "எப்போது எதைச் செய்தாலும் சரி; இப்போது இதற்கு என்ன தேவை என்று கேட்டுக்கொள்!" நாம் செய்யக்கூடிய எந்தவொரு காரியத்துக்கும் மட்டும் அல்ல; வாங்கக் கூடிய ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் கூட இது பொருந்தும் என்று தோன்றுகிறது. நமக்கு அன்றாடம் பயன்படாத / என்றைக்கோ பயன்படும் என்று சேர்த்துவைக்கும் எல்லாப் பொருட்களும் குப்பைகள் என்பதையே நவீன வாழ்க்கை நமக்குச் சொல்கிறது. உண்மையில்

குப்பைகளுக்காகவே பெரிய வீடுகளைத் தேட நேர்கிறது. நம்முடைய வீடுகளில் மனிதர்களுக்காக நாம் செலுத்துவதைவிட இந்தக் குப்பைகளுக்காகவே அதிகம் வீட்டு வாடகை அல்லது வீட்டுக் கடன்களைச் செலுத்துகிறோம். சந்தையும் சாமான்களுமே நம் வாழ்க்கையைச் சுரண்டிச் சாப்பிடுகின்றன.

○

தன் கடைசிக் காலம் வரை காந்தி ரயிலில் மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டிகளிலேயே நாடெங்கும் பயணித்தார். முக்கியமானவர் களுக்குக் கடிதம் எழுதக்கூட ஏற்கெனவே ஒரு பக்கம் பயன்படுத்தப்பட்ட காகிதங்களின் பின்பக்கத்தைப் பயன்படுத்தினார். தன்னுடைய 60-வது வயதில் உப்பு சத்தியாக்கிரகத்துக்காக மேற்கொண்ட யாத்திரையைக்கூட ரதயாத்திரையாக அல்ல; நடையாத்திரையாகவே திட்டமிட்டார். கோடையில் 400 கி.மீ. நடந்தார். தலைவர் இப்படி நடந்ததாலேயே கட்சி கொடுத்த ஒரு அணா காசை வாங்கிக்கொண்டு காடுகளிலும் மலைகளிலும் ஏறிக் கட்சிப் பணியாற்றினார்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள். இப்படியெல்லாம் எளிமையாக இருந்த தலைவர்களே அன்றைக்கு மக்களாலும் கொண்டாடப்பட்டார்கள். இன்றைக்கு நம் வீடுகளிலேயே மதிப்பிழந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு வார்த்தை எளிமை.

○

தன்னுடைய வாழ்நாளில் மொத்தம் 9 ஆண்டுகளைச் சிறையில் கழித்தவர் சாஸ்திரி. தோற்றத்தில் அலட்சியப்படுத்தக் கூடியவராக இருந்த சாஸ்திரி, கட்சியிலும் சரி, சுதந்திரத்துக்குப் பிந்தைய ஆட்சியிலும் சரி, அபாரமான பணிகளை ஆற்றியவர். பொதுவாழ்வில் எவ்வளவு செல்வாக்கோடு இருந்தாலும், குடும்பத்துக்கு அவரால் வறுமையையே பரிசளிக்க முடிந்தது. மருத்துவர்கள் எழுதிய மருந்துகளை வாங்கக் காசில்லாமல் தன்னுடைய ஒரு மகளைப் பறிகொடுத்த கதை சாஸ்திரியுடையது. இப்படியான லட்சக்கணக்கான தியாகிகளின் தியாகங்களின் மீதே இன்றைய இந்திய சுதந்திரமும் ஜனநாயகமும் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

○

இந்திய அரசியலுக்கு காந்தி அளித்த மிகப் பெரிய கல்வி பல்தரப்பு மக்களையும் ஒருங்கிணைத்துப்

பார்க்கும் பார்வை. ஒட்டுமொத்த இந்தியாவையும் நூற்றுக்கணக்கான சிறுபான்மையினங்களின் தொகுதியாகவே அவர் பார்த்தார். மேலும், சமூகங்களுக்கு இடையேயான உறவாடலும் பரஸ்பர நெருக்கமுமே விளிம்புநிலைச் சமூகங்களை மேலே கொண்டு வரும் என்றும் அவர் நம்பினார். அதுதான் உண்மையும் கூட. இங்கு எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவரும் தம்முடைய இன அடையாளத்துடன் கூடியவர்களை மட்டுமே ஒருங்கிணைத்து சமூக முன்னேற்றங்களைச் சாத்தியப்படுத்திவிட முடியாது.

○

போராட்டங்கள் என்றாலே முகம் சுளிக்கும் ஒரு தலைமுறையை இன்றைக்குப் பார்க்கிறோம். மாணவர் சங்கங்களை, தொழிற்சங்கங்களை இழிவாகவும், வளர்ச்சிக்கு எதிரான அமைப்புகளாகவும் பேசுவதைப் பார்க்கிறோம். உண்மையில் ஜனநாயகக் கல்வி, அங்கிருந்தே தொடங்குகிறது. போராட்டங்களும் சங்கக் கூட்டங்களுமே மக்களை அணிதிரட்டுவதற்கான களங்கள். 'நீ தனிநபர் அல்ல; உன்னைப் போல் எதிர்த்துப் போராட ஒரு படையே இருக்கிறது' என்பதைக் கற்பிப்பதற்கான வகுப்பறைகள். காந்தி நடத்திய ஒத்துழையாமை இயக்கம், சட்டமறுப்பு இயக்கம், வெள்ளையனே வெறியேறு இயக்கம் ஆகிய மூன்று பெரும் போராட்டங்களே இந்நாட்டின் கோடிக்கணக்கான எளிய மக்களுக்குப் பெருமளவில் அரசியலையும் ஜனநாயகத்தையும் கற்றுக்கொடுத்த போராட்டக் களங்கள்.

○

ஒரு சமூகத்தில் கடந்த ஒரு நூற்றாண்டில் அதிகம் பேசப்பட்டு உலுத்துப்போன வார்த்தை புரட்சியாகத்தான் இருக்கும். ஒரு ஜனநாயக யுகத்தில், ஆயுதவழிக் கிளர்ச்சியை அடிமனதில் வைத்துக்கொண்டு, புரட்சி எனும் வார்த்தையைப் பயன்படுத்துபவர்களை எப்படிக் குறிப்பது? இன்னும் பழமைவாத மனநிலையிலிருந்து விடுபடாதவர்களாலேயே இப்படிப் பேசமுடியும் என்று நினைக்கிறேன். இன்றைய காலகட்டத்தில் ஆயுதக் கிளர்ச்சியைத் தன் அந்தரங்கக் கனவாகக் கொண்டிருக்கும் ஒரு இயக்கம், தன்னையும் ஏமாற்றிக்கொண்டு தனக்குக் கீழே இருப்பவர்களையும் ஏமாற்றிக்கொள்ளப் பழக்குவதாகவே இருக்க முடியும்.

○

ஒரு சமூகம் கீழே எந்த அளவுக்குத் தார்மிகத் துடிப்போடு ஜனநாயகச் செயல்பாடுகளில் பங்கெடுக்கிறதோ, அந்த அளவுக்கே மேலே அதன் பிரதிநிதிகளிடத்தில் ஆக்கபூர்வமான செயல்பாடுகளைப் பார்க்க முடியும். ஒரு சமூகத்தை ஆளும் வர்க்கமானது அந்தச் சமூகத்தின் கடைந்தெடுத்த பிழிவு. மேலே திரளும் வெண்ணெய் ஊளை நாற்றமெடுக்கிறது என்றால், கீழே பாலும் ஊளை அடிக்கிறது என்றே பொருள்.

○

எப்படியும் உன்னதத்தை நோக்கியே நாம் நகர வேண்டும். அதற்கான பாதை தூய்மைவாதம் அல்ல; தூய்மைவாதத்தின் பெயரால் எல்லாவற்றையும் நிராகரிப்பது அல்ல. “மனுஷன் இருக்கிற இடமெல்லாம் மனுஷ நாத்தமும் இருக்கும்!” என்று சொல்வார் கி.ராஜநாராயணன். இவர்களோடும் சேர்ந்தே நாம் வாழ வேண்டும். சாக்கடையைச் சுத்தம் செய்ய நினைப்பவருக்குத்தான் எல்லோரையும்விடக் கூடுதலாக சகிப்புத்தன்மை வேண்டியிருக்கிறது.

ஜனநாயகம் என்பது அடிப்படையில் பெரும்பான்மை தீர்மானிக்கக் கூடியது. நான் ஒருவன் யோக்கியமாக இருக்கிறேனே என்று நியாயம் பேச ஏதுமில்லை. நம்மைச் சுற்றியுள்ள பெரும்பான்மை மக்களின் தரம், அவர்களுடைய ரசனை, அவர்களுடைய மதிப்பீடுகள் எப்படி இருக்கின்றனவோ அவையே தேர்தல் முடிவுகளில் எதிரொலிக்கும். நாம் மட்டும் மாறிப் பயனில்லை; சுற்றியிருப்பவர்களையும் மாற்ற வேண்டும்.

○

அரசியலுக்கு நிறைய விளக்கங்கள் இருக்கின்றன; எளிமையாக இப்படியும் புரிந்துகொள்ளலாம்: சகஜீவிகளின் மீதான அன்பு. அரசியல் செயல்பாடுகளுக்கு நிறைய தொடக்கங்கள் இருக்கின்றன. எளிமையாக இங்கிருந்தும் தொடங்கலாம்: சுயமாற்றம். “உலகில் நீங்கள் காண விரும்பும் மாற்றத்தை உங்களிடமிருந்து தொடங்குங்கள்” என்றார் காந்தி. மாற்றமாவோம்!

ஊடக உலகின் புதிய வெளிச்சம்

சமஸ் மன்னார்குடியில் பிறந்தவர். தாயார் மு.இரா.மலர்க்கொடி. தந்தை மு.சந்திரசேகரன். சிறு வயதிலேயே தந்தையை இழந்துவிட்டவர் சமஸ். தாய்வழித் தாத்தாவான சு.ராஜகோபாலனின் ஆதரவில் வளர்ந்தவர். சேவியர் ஜீசஸ் பொதுப் பள்ளி, இலக்கணாம் பேட்டை ஊராட்சி ஒன்றியத் தொடக்கப் பள்ளி, மன்னார்குடி பின்லே தொடக்கப் பள்ளி ஆகியவற்றில் தொடக்கக் கல்வியைப் பயின்றார். மன்னார்குடி பின்லே மேல்நிலைப் பள்ளியில் மேல்நிலைக் கல்வி கற்றவர். மன்னார்குடி இராஜகோபாலசாமி அரசினர் கலைக் கல்லூரியில் ஆங்கில இலக்கியம் கற்றவர்.

பள்ளி நாட்களில் 'இந்தியன்', கல்லூரி நாட்களில் 'இந்தியன் இனி', பின்னர் 'தினமலர்', 'தினமணி', 'ஆனந்த விகடன்', 'புதிய தலைமுறை' என்று பல்வேறு ஊடகங்களில் பணியாற்றியவர். தற்போது 'தி இந்து' தமிழ் நாளிதழில் தலையங்கப் பக்க ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

தற்போது சென்னையில் வசித்துவரும் சமஸுக்கு ரேகா என்ற மனைவியும், இரு குழந்தைகளும் உள்ளனர்.

சிறு வயதிலிருந்தே எழுதி வருகிறார். கல்லூரி நாட்களில் நினைவுகள், கண்ணீர் காதலன், நிழல் என்ற மூன்று கவிதை நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். தினமணி நாளிதழின் 'ஞாயிறு கொண்டாட்டம்' இணைப்பிதழில் 'ஈட்டிங் கார்னர்' பகுதியில் அவர் எழுதிய உணவு தொடர்பான கட்டுரைகளின் தொகுப்பு 'சாப்பாட்டுப் புராணம்' என்ற பெயரில் 2009-ம் ஆண்டு வெளிவந்தது.

உலகின் மாபெரும் ஜனநாயக நிகழ்வான இந்தியத் தேர்தலை நாட்டின் பல்வேறு தரப்பு மக்களும் எப்படிப் பார்க்கிறார்களென நாடெங்கும் பயணம் செய்து அவர் எழுதிய தொடர் 'இந்தியாவின் வண்ணங்கள்'. ஆதிக்குடிகளான கடலோடிகள், விவசாயிகள், வனவாசிகள் நிலையைக் களத்தில் தங்கிப் பதிவு செய்யும் தொடர் 'நீர், நிலம், வனம்'. இந்த இரு தொடர்களும் தமிழ் இதழியலில் சமஸ் முன்னெடுத்த முக்கியமான முன்மாதிரி முயற்சிகள். இவரது மற்றுமொரு தொடர்தான் 'அரசியல் பழகு'. அரசியலுக்கும் பொது மக்களுக்கும் இடையேயான பிணைப்பையும் பரஸ்பர சார்பையும் உரக்கச் சொல்லுகிறது. சமகாலப் பிரச்சினைகளை வரலாற்றுப் பின்புலத்துடன் அணுகுபவை சமஸின் கட்டுரைகள். பொதுப்புத்தியை உடைத்து வாசகனின் மனச்சாட்சியுடன் உரையாடுபவை. மாற்றங்களைக் கோருபவை. ■

துளிப்பாக்கள்

வயற்காட்டில்
முழு ஆடையில் திருஷ்டி பொம்மை
கோவணத்தில் விவசாயி!

□

பரணில் தூங்குது..
பள்ளிப் புத்தகங்களுடன்
பால்ய நினைவுகளும்!

□

இறப்பும் விடுதலைதான்..
வாழ்வென்னும் சிறையில்
நாள் எண்ணும் நோயாளி!

□

வயிற்றை நிரப்புகிறாள்..
உடலைப் பந்திவைத்தபின்
பசியான தாசி!

□

பணமழை பொழிந்தது..
வறட்சியான ஏழைக்கும்
தேர்தல் நேரம்!

கவிஞர் ஜெ.புதுயுகம்,
பண்ணந்தூர், கிருஷ்ணகிரி.
9566580012

உதவும் கரங்கள்

1. பேரா. இரவிச்சந்திரன்,
இராஜபாளையம்
ரூ.100/-
2. தோழர் நடராசன்,
வ.புதுப்பட்டி
ரூ.50/-
3. நல்லாசிரியர்
திரு. வி.சீனிராஜ்,
தொம்பக்குளம்
ரூ.100/-
4. தோழர். வி.மகேந்திரன்,
டி.என்.சி. கரலனி
ரூ.100/-
5. தோழர். ஆர்.ராமமூர்த்தி,
ஓசூர்
ரூ.200/-
6. கவிஞர் தி.பரமேஸ்வரி,
சென்னை
ரூ.200/-
7. குறிஞ்சிச் செல்வர்
திரு. கொ.மா.கோதண்டம்,
இராஜபாளையம்
ரூ.100/-
8. திரு. அழகையா,
மதுரை
ரூ.50/-

சுதந்திரச் சிந்தனை நிகழ்வுகளில்

(மேல்)
'இலக்கியத்திலிருந்து
இதயஞ்சார' என்ற
அழைப்புடன்
உரையாடல்,
இராசபரணையம்
தமிழ்ச்சங்கம்,
ரமணாலயம் மற்றும்
வைகறை முரசு வாசகர்
வட்டம் சார்பில்
'சுதந்திரச் சிந்தனை'
என்ற தலைப்பில்
நடைபெறும் இலக்கிய
நிகழ்வுகளின் ஏழாவது
நிகழ்ச்சியில் 03-06-
2016 அன்று
உரையாடுகிறார்
எழுத்தாளர்
எஸ்.ராமகிருஷ்ணன்
அவர்கள்.

(நடு)
'சுதந்திரச் சிந்தனை'யின்
எட்டாவது நிகழ்வில்
10-07-2016 அன்று
உரையாடுகிறார்
எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன்
அவர்கள்.

(கீழே)
'பிரபஞ்சனைக்
கொண்டட்டுவோம்' என்று
தொகுப்புரையாற்றும்
கவிஞர் மனுஷி.

பகையும் நட்பும்

(மகாபாரத இதிகாசத்தில்,
அம்புப்படுக்கையில் பீஷ்மர்
தருமருக்குச் சொன்ன போதனைகளில்
இருந்து)

பகைவனாய் இருப்பவன் சில சமயம் நண்பன் ஆவான். அதுபோல நண்பனும் சில சமயங்களில் பகைவன் ஆகலாம். மக்களிடம் பகை, நட்பு ஆகியவை ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை. இடத்திற்கேற்ப, காலத்திற்கு ஏற்பச் செய்ய வேண்டியவை, செய்ய வேண்டாதவை ஆகியவற்றைப் புரிந்து கொண்டு நம்பவும் வேண்டும்.. நம்பாது இருக்கவும் வேண்டும். நம் நலனில் அக்கறை கொண்டவரிடம் எப்போதும் நட்புடன் மனம் மாறாமல் இருக்க வேண்டும். உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளப் பகைவரிடம் சமாதானம் செய்து கொள்ளவும் வேண்டும். எந்தச் சமயத்திலும் சமாதானத்தை விரும்பாதவன் அறிவாளி அல்லன். மேலும் அவன் எந்த நன்மையும் பெற மாட்டான். காரியத்தின் பயனைப் புரிந்து கொண்டு பகைவனிடம் நட்பாகலாம். நண்பனிடம் பகை கொள்ளலாம். இது தொடர்பாக ஒரு ஆலமரத்தில் பூனைக்கும், எலிக்கும் நடந்த உரையாடலைக் காண்போம்.

ஒரு காட்டில் ஒரு ஆலமரம் இருந்தது. அதில் பலவிதமான பறவைகள் வசித்து வந்தன. அந்த மரத்தடியில் நூறு துவாரங்கள் உள்ள வலையில் 'பலிதம்' என்னும் புத்திசாலி எலி ஒன்று வசித்து வந்தது. அந்த ஆலமரத்தில் இருக்கும் பறவைகளைத் தின்று வாழும் ஒரு பூனையும் இருந்தது. அதன் பெயர் 'லோமசம்'. அந்தக் காட்டில் இருந்த வேடன் ஒருவன் நாள்தோறும் மரத்தடியில்

பொறி வைத்துப் பறவைகளைப் பிடித்து தின்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். அந்தப் பொறி நரம்புகளால் ஆன சுருக்குக் கயிறுகளைக் கொண்டது. ஒருநாள் அந்தப் பூனை அந்தப் பொறியில் மாட்டிக் கொண்டு தவித்தது. அதைக் கண்ட எலி பயமின்றி இங்கும் அங்கும் ஆனந்தமாக ஓடத் தொடங்கியது. ஒரு மாமிசத் துண்டு பொறியின் மீது இருந்ததை எலி பார்த்தது. அதை எடுத்து தின்று கொண்டிருந்த போது 'அரிண' என்னும் கீரி ஒன்று தன்னை நோக்கி ஓடி வருவதைக் கண்டது. அதே சமயம் ஆலமரத்தின் மீது 'சந்தரக' என்னும் கோட்டானையும் பார்த்து பயப்படத் தொடங்கியது.

என்ன செய்யலாம் என சிந்தித்த எலிக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. அறிவுள்ளவன் ஆபத்தைக் கண்டு அஞ்சமாட்டான். அதிலிருந்து தப்ப வழியைப் பார்ப்பான். எனவே பகைவனானாலும் பூனையின் உதவியை நாடித் தப்பிக்கலாம். பூனையும் ஆபத்தில் சிக்கியுள்ளது. அதனால் அதுவும் சமாதானத்திற்கு சம்மதிக்கும். ஆகவே அதனுடன் ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு உயிரைக் காக்கலாம் என எண்ணியது. மேலும்.. ஆபத்துக் காலத்தில் உதவி செய்யவனே நண்பன். உதவி செய்யாதவன் பகைவன். சில சமயம் நண்பன் நழுவி விடுவான். பகைவன் உதவி செய்வான். எனவே பகைவனாயிருந்தாலும் பூனை என்னால் விடுவிக்கப் படுமானால் எனக்கு உதவி செய்யக் கூடும். எனவே ஒரு யுக்தியுடன் பூனையிடம் சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என முடிவெடுத்தது. பூனையுடன் சமாதான பேச்சை ஆரம்பித்தது. 'பூனையாரே நட்பு முறையில் ஒன்று சொல்கிறேன். நல்ல வேளை பிழைத்தீர்கள்.. நீங்கள் தப்பிக்க வேண்டும் என்பது என் எண்ணம். இதனால் எனக்கும் நன்மை

உண்டாகும். பயம் வேண்டாம். இப் பேராபத்தை போக்கி விடுகிறேன். என் கூரிய பற்களால் இப் பொறியைத் துண்டு துண்டாகக் கடித்து உங்களை வெளியே செல்லச் செய்கிறேன். நீர் இம்மரத்தின் மேல் வெகுநாட்களாக வாழ்கிறீர். நான் மரத்தடியில் பல நாட்களாக வாழ்ந்து வருகிறேன். இதனால் நாம் நண்பர்கள் ஆவோம்'.

'இப்போது கீழே உள்ள கீரி என்னை இன்னும் பார்க்கவில்லை. பார்த்தால் என் கதி அவ்வளவுதான். எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. நாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்து கொண்டு இன்பமாய் வாழலாம்' என்றது.

பகையான எலியின் வார்த்தைகளில் மகிழ்ந்த பூனை எலிக்கு நன்றி கூறியது. எலியைப் போல பூனையும் வஞ்சனையுடையது. எனவே சாமர்த்தியமாகப் பேசியது. 'எலியே.. உன் பேச்சு அழகாய் உள்ளது. நீ கூறியபடி என்னைச் சீக்கிரம் விடுதலை செய். என்னைப் போல நீயும் பெரிதும் துன்புறுகிறாய். இது எனக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறது. நம் காரியம் நிறைவேற ஒரு உடன்பாட்டிற்கு வருவோம். நான் இதிலிருந்து விடுபட்டால் உனக்கு உதவுவேன்' என்றது.

உடன் எலி 'பூனையாரே.. இனி என் பயம் தொலைந்தது. தாங்கள் வலையிலிருந்து விடுபட்டதும் என்னைக் கொன்றுவிடக் கூடாது. தவிர்த்து கோட்டான், கீரி ஆகியவற்றிடமிருந்தும் என்னைக் காக்க வேண்டும்' என்று கேட்டது. பூனை 'என் உயிர் நண்பனே.. உன்னால்தான் நான் பிழைக்கப் போகிறேன். இன்னும் என்னால் ஏதேனும் ஆக வேண்டுமாயின் ஆணையிடு. செய்கிறேன். இனி நான் உன் நண்பன் அல்லவா?' என்றது.

பூனையின் ஆறுதலைக் கேட்ட எலி நட்பு முறையில் பூனையுடன் பழக ஆரம்பித்தது. அதன் மார்பின் மீது தவழ்ந்து விளையாடத் தொடங்கியது. இது கண்டு கோட்டானும், கீரியும் தம் எண்ணம் ஈடேறாததால் வேறிடம் சென்றன. இடம், காலம் தெரிந்த எலி கயிற்றை மெதுவாகக் கடிக்கத் துவங்கியது. பூனையோ.. ஏன் வலையை கொஞ்சமாக அறுக்கிறாய்.. சீக்கிரம் அறுத்துவிடு என்றது. உடன் எலி 'எந்த வேலையை எப்போது செய்ய வேண்டும் என நான் அறிவேன்.

இப்போது உம்மை விடுவித்தால்.. என்னையேகூட கொன்றிடுவீர். தக்க சமயத்தில்.. வலை விரித்தவன் வரும்போது வலையை அறுப்பேன். அப்போது உடனே நீங்கள் மரத்திற்குத் தாவிப் போய்விடலாம். நானும் வளைக்குள் போய்விடுவேன். அப்படிப்பட்ட அவசரநிலையில் தான் நானும் தப்பிக்க முடியும். இல்லையேல் உமக்கு பலியாகி விடுவேன்' என்றது.

இதைக் கேட்டு அந்தப் பூனை வருத்தம் அடைந்தது. தாமதம் செய்த எலியைப் பார்த்து 'உயர்ந்தோர்.. நண்பர்களுக்கு உதவி செய்வதில் இவ்வளவு தாமதிக்க மாட்டார்கள். நான் எவ்வளவு விரைவாக உன் துன்பத்தைப் போக்கினேன். நீ மட்டும் ஏன் தயங்குகிறாய்? பழைய பகையை மனதில் கொண்டு நடக்கிறாய். இது நல்லதல்ல. மேலும் நீ தாமதப் படுத்தினால் என் உயிர் பிரிந்துவிடும்' என்றது. புத்திசாலியான எலி, வஞ்சக எண்ணம் கொண்ட பூனையை நோக்கி 'நண்பரே.. பூனையாரே.. சுயநலம் மிக்க உமது எண்ணத்தை அறிந்து கொண்டேன். பாம்பின் வாயிலிருந்த தப்பிப்பது போல பகைவனிடமிருந்து தப்பிக்க வேண்டும் என்பர் பெரியோர். உலகில் இயற்கையாகவே நண்பர்களோ, பகைவர்களோ தோன்றுவதில்லை. ஒருவன் உதவி செய்யும் போது நண்பன் ஆகிறான்.

அவனே தீமை செய்யும் போது பகைவனாகக் கருதப்படுகிறான். சமயத்திற்கேற்ப பகையும் நட்பும் மாறும். காரியம் முடிந்த பின் யாரும் யாரையும் கவனிப்பதில்லை. ஆதலால் எந்தச் செயல் ஆனாலும் அதில் கொஞ்சம் மிச்சம் வைத்திருக்க வேண்டும். உமக்கு வலையை விரித்தவன் வந்ததும் பயந்து என்னைத் திண்ணும் எண்ணத்ததைக் கைவிட்டு ஓடி விடுவீர். நானும் தப்பித்து பிழைத்து விடுவேன். அதிகம் இல்லை. அறுபட வேண்டியது ஒரு கயிறுதான். சற்றுப் பொறுமையுடன் இருங்கள். அதையும் அறுத்து விடுகிறேன்' என உரைத்தது.

அந்த நேரத்தில் சில நாய்களுடன் வந்தான் பொறியை வைத்தவன். பூனை அவனைக் கண்டு பயந்து 'இப்போது என் நிலையைப் பார்த்து.. என்னை விடுவிப்பாயாக' எனக் கெஞ்ச.. எலியும் தாமதமின்றி கயிற்றைத் துண்டித்தது. உடன் பூனை விரைவாய் ஓடி மரமேறியது. அவனைக் கண்டு கோட்டானும், கீரியும் கூட ஓடி மறைந்தன. எலியும் தன் பணி முடிந்து வளையில் ஒளிந்துகொண்டது. பொறியை வைத்தவன் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினான்.

பின் பூனை எலியை நோக்கி 'ஆபத்தில் உதவி செய்தவரே.. நானும் எனது உறவினர்களும் உன்னை கௌரவிக்க விரும்புகிறோம். என் சொத்து உனக்கே உரியது. என்னிடம் உனக்கு பயம் வேண்டாம். பயப்படாமல் வா' என்றது. பூனையின் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட எலி 'உமது பாசமொழிகள் கேட்டு மகிழ்ச்சி. ஆனாலும் ஒன்று சொல்கிறேன். நண்பர், பகைவர் பற்றி ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பர் சான்றோர். நண்பர் பகைவர் போலவும், பகைவர் நண்பர் போலவும் தோற்றம் அளிக்கலாம். இந்தப் பகையும், நட்பும் நிலையானது அல்ல.

ஏதோ ஒரு நோக்கத்தைக் கொண்டுதான் நட்பும், பகையும் அமைகின்றன. செயலின் நுட்பத்தை அறியாமல் நண்பர்களிடம் அளவுகடந்த நம்பிக்கை கொள்வதும் பகைவரிடம் அளவுகடந்த அவநம்பிக்கை கொள்வதும் ஆபத்தில் முடியும்'.

'என்னிடம் தாங்கள் பேசும் ஆசை வார்த்தைகளுக்குக் காரணம் உண்டு. மனிதன் ஏதோ ஒரு காரணம் கொண்டே நட்புடன் திகழ்கிறான். ஒரு காரணத்தால் பகைவன் ஆகிறான். ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்தோர் கூடச் சுயநலம் காரணமாக அன்பு செய்வர். உலகில் காரணம் இன்றி அன்பு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் உடன்பிறந்த சகோதரரும், மனைவியும் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் அன்பு கொண்டாலும் நாளாவட்டத்தில் அன்பு உடையவர்களாக ஆவர். உலகில் ஏதோ காரணத்தால்தான் அன்பு ஏற்படுகிறது. அந்தக் காரணம் மறைந்ததும் அன்பும் மறைகிறது. என்னைச் சாப்பிட வேண்டும் என்னும் காரணத்தால்தான் உமக்கு என்மீது அன்பு ஏற்பட்டுள்ளது. ஆகவே உமது பேச்சில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. இச் சமயத்தில் உம்மிடம் நட்புக் கொள்வது அறிவுடைமையாகத் தோன்றவில்லை. இயற்கையாகவே தாங்கள் எங்கள் குலத்திற்கு விரோதி ஆவீர். ஏதோ ஒரு முறை ஏற்பட்ட நட்பை மறந்து விடுக. பகையை மேற்கொள்க. பழம் பகையை மறக்கக் கூடாது'.

மேலும் எலி தொடர்ந்தது 'நண்பரே.. உபசார வார்த்தைகளால் பயனில்லை. நெடுந்தொலைவில் இருந்தாலும் உம்மைக் கண்டு நான் அஞ்சுகிறேன். சுயநலமின்றி எந்தக் காரியமும் இல்லை. புத்தியுள்ளவன் எல்லாப் பொருள்களையும் இழந்தேனும் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வான். என்னதான்

பகைவன் அன்பு உள்ளத்தோடு பழகினாலும் அவனை சந்தேகக் கண் கொண்டே காணவேண்டும்’.

பூனை எவ்வளவோ பேசியது. ஆனாலும் எலி ஏமாறவில்லை. பூனையை நோக்கிக் கூறியது ‘நம்பத் தகாதவனை நம்பக் கூடாது. நம்பத் தகுந்தவனையும் அதிகம் நம்பக் கூடாது. அதே நேரத்தில் தன்மீது நம்பிக்கை உண்டாகும்படி செய்யவேண்டும். பூனையாரே.. உம் போன்ற பகைவரிடமிருந்து எப்போதும் நான் என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். நீங்களும் உங்களைப் பிடிக்கப் பொறி வைப்பவரிடமிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும்’. இவ்வாறு பலம் இல்லாததாயினும் அறிவுள்ள ஒரு எலி மிக்க பலமுள்ள பகைவர்களைச் சாமர்த்தியமாக வென்றது.

எனவே “தருமா.. பலமுள்ள பகைவனாயினும் அவனுடன் சில சமயம் சமாதானம் செய்து கொண்டு வெற்றி காணவேண்டும்”.

“ஒன்றோடொன்று பகையுள்ள எலியும், பூனையும் சங்கடமான நேரத்தில் நட்புக் கொண்டன. அதே நேரத்தில் அவை குரோதத்துடன் இருந்தன. அவற்றில் அறிவிற் சிறந்தது வென்றது”.

“அதுபோலவே அறிவு மிக்கவனும் விழிப்புடன் இல்லையெனில், அறிவு குறைந்தவனால் வெல்லப்படுவான். பயம் அற்றவன் போல தோற்றமளிக்க வேண்டும். ஆனால் பயம் உள்ளவனாக அஞ்சி நடக்க வேண்டும். நம்பிக்கை உள்ளவன் போல இருக்க வேண்டும். ஆனால் நம்பிக்கை இல்லாதவனாகவும் இருக்க வேண்டும். அதாவது எப்போதும் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். இல்லையெல் ஆபத்து நேரிடும்” என்றார் பீஷ்மர்.■

சொற்சித்திரங்கள்

சாதி

கருப்போ..சிலப்போ..
எந்தச் சாயம்
பூசி மறைத்தும்
மறைய மறுக்கும்
வடு.

அடிமைகளைத் தேடும் அடிமைகள்

தூண்டில்கள்,
வலைகள்,
பொறிகள்,
கண்ணிகள்.
எங்கும்
எவரிடத்தும்
எப்போதும்.
எவருக்கும் தேவை
நல்ல அடிமைகள்..
திறமையான வேலையாட்கள்.
பிடித்துக்கொண்டால் பிறர்.
பிடிக்கப்பட்டால் நாம்.

வேடம்

மருவத்தார் பக்தர்கள்
மட்டுமல்ல தோழர்களே
பல மார்க்கிய தொண்டர்களும்
செவ்வாடைப் பக்தர்களே!
அய்யப்ப பக்தர்கள்
மட்டுமல்ல தோழர்களே
பல அய்யாவின் சீடர்களும்
காராடைப் பக்தர்களே!

நிகரன் பாஸ்கரன்

கோயிற்பட்டி திருவள்ளுவர் மன்ற நிகழ்வு

கோயிற்பட்டி திருவள்ளுவர் மன்றம் தனது 'பன்முகமாய் விரியும் படைப்புகள் காட்டும் தடம்' என்ற தொடர் ஆய்வுப் பொழிவின் பகுதியாக புதினம் குறித்த நிகழ்வை 26-06-2016, ஞாயிறு, முற்பகல் 10 மணி அளவில் கோயிற்பட்டி விசுவகர்ம உயர்நிலைப்பள்ளியில் நடத்தியது. கோயிற்பட்டி புனித ஓம் கல்வி நிறுவனங்களின் தாளாளர் திரு. மு.இலக்குமணப் பெருமாள் தலைமை வகித்தார். மேனாள் தலைமை ஆசிரியர் திரு. கு.இராசாமணி முன்னிலை வகித்தார். குமாரக்கோயில் நூரூல் இஸ்லாம் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரிப் பேராசிரியரும், திணை பத்திரிக்கையின் பொறுப்பாசிரியருமான எழுத்தாளர் நட.சிவக்குமார் புதினம் குறித்து சிறப்புரையாற்றினார். கோயிற்பட்டி திருவள்ளுவர் மன்றத்தின் தலைவர் பேராசிரியர். க. கருத்தப்பாண்டி, செயலாளர் திரு. நம்.சீனிவாசன், துணைத் தலைவர் திரு.ச.திருமலை முத்துச்சாமி ஆகியோர் நிகழ்ச்சிக்கான ஏற்பாடுகளை சிறப்பாகச் செய்திருந்தனர்.

லட்சிய தாகத்தோடு..

சிறுதழ்கள் சக்தி நிறைந்த வலிய சாதனங்கள் ஆகும். புதிய எழுத்துக்கு, புதிய புதிய சோதனைகளுக்கு அவை இடம் தருகின்றன. புதிது புதிதாகத் திறமையாளர்களைக் கண்டுகொள்ள அவை உதவுகின்றன. திறமையுள்ள படைப்பாளிகளின் வளர்ச்சிக்கு அவை பெரிதும் துணைபுரிகின்றன. கனமான சிந்தனைகள், வளமான கருத்துக்கள், அறிவு வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரியும் ஆய்வுகள் முதலியவற்றை வெளியிட்டு கலை இலக்கியங்களைச் சிறுதழ்கள் வளம் செய்கின்றன. இதன் மூலம் வாசகர்களின் தரம் உயரவும் அவை வழிவகுக்கின்றன. காலத்தினூடு நிலைத்து நிற்கும் சாதனைகளாகத் திகழ வேண்டும் என்ற லட்சிய தாகத்தோடு நடத்தப்படுகிற பத்திரிகைகள் மொழிக்கும் இலக்கியத்துக்கும் பெருமை சேர்க்கக் கூடியவையாகும்.

வல்லிக்கண்ணன்

கம்பன் கழக நிகழ்வில்

தேசிய அறிவியல்
விருது பெற்ற
எழுத்தாளர்
இராஜபாளையம் நகர
மருத்துவர்
கு.கணேசன்
ஆவர்களை
இராஜபாளையம் நகர
கம்பன் கழகம்
பாராட்டிக்
கௌரவித்தது.
(மேலே) மருத்துவர்
கு.கணேசன், மற்றும்
இந்து தமிழ்
நாளிதழின்
தலையங்கப் பக்க
ஆசிரியர் சமல்.
(கீழே) அருட்செல்வர்
சங்கர சீத்தாராமன்
ஆவர்கள் வாழ்த்துரை
வழங்குகிறார். உடன்
இராஜை நகர கம்பன்
கழக நிர்வாகிகள்.

குறள்மொழி

**அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதின்நோய்
தந்நோய்போல் போற்றாக் கடை. (குறள் 315)**

பிற உயிர்களுக்கு வரும் துன்பங்களைத் தமக்கு வந்த துன்பமாகக் கருதி அவைகளைக் காப்பாற்ற முயற்சிக்காமல் இருக்கும் ஒருவர், தன்னை அறிவுள்ளவர் என்று கருதிக் கொள்வாரென்றால் அவர் பெற்றிருக்கும் அறிவினால் எந்தப் பயனும் இல்லை என்பதாம்.

மெய்ப்படாமல் போகும் கனவுகள்

ஆக விரும்பியதாக அல்லாமல் ஆகிப் போவதுதான் பெரும்பாலான மனிதர்களின் வாழ்க்கை. அந்தப் பெரும்பான்மையில் நானும் ஒருவன். என்னவெல்லாமாக ஆசைப்பட்டிருக்கிறேன் என்று இப்போது யோசிக்கும்போது விநோதமாகத் தோன்றுகிறது. மெய்ப்படாமல் போன கனவுகள் அவ்வப்போது தீராத ஏக்கத்தைத் தூண்டி விடுவது முண்டு. சங்கீதக்காரனாக வேண்டுமென்ற இளம்வயதுக் கனவும் அப்படிக் கரைந்து போனவற்றுள் ஒன்று அந்தக் கரைசலின் மிச்சம்தான் என் சங்கீத ரசனை.

கல்லூரிப்பருவத்தில் கோவையிலிருந்த பிரபலமான பாடகி ஒருவரிடம் இசைப் பயிற்சி பெறச் சேர்ந்தேன். ஸ்வரம், சிட்டை ஸ்வரம் என்று ஒரு வாரம் மும்முரமாகக் கற்றுக் கொண்டேன். ராகங்களைப் பிரித்தறிகிற சூட்சுமத்தின் சாயலை லேசாகத் தெரிந்து கொண்டேன். இன்னும் கொஞ்ச காலம். அதன் பிறகு உலகத்தை என் இசை வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்து விடுவேன் என்று எனக்குள்ளே பீற்றிக்கொண்டிருந்தேன். மத்திய அரசு அதிகாரியான டீச்சரின் கணவர் பம்பாயிலிருந்து வந்திருந்ததையொட்டி சில நாட்கள் பாடமில்லை. நான் எங்களுர் நூலகத்திலும் கல்லூரி நூலகத்திலும் இசை தொடர்பான புத்தகங்களைத் தேடிப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். டி.எஸ். சரம்பமூர்த்தியின் 'கர்நாடக இசை வரலாறு,' ராகவா ஆர். மேனனின் 'இந்தியாவின் இசை' புத்தகங்களை, பாடப் புத்தகங்களைவிட அக்கறையாகப் படித்தேன். அவற்றை இடுக்கிக்கொண்டு நடந்தேன். ஒரு வாரத்துக்குப் பிறகு மறுபடியும் வகுப்புக்குப் போனேன். இசை ஆசிரியை தயங்கிக்கொண்டே சொன்னார், "உன்னை வேறே ஒரு நல்ல வாத்யார்கிட்டே அனுப்பட்டா? நான்-பிரமினனுக்கு கிளாஸ் எடுக்க வாணாம்னு மாமா சொல்லார்". ஆண்டையால் விரட்டப்பட்ட நந்தனைப்போல மனமொடுங்கித் திரும்பினேன். மோகத்தின் முன் முறிந்தது. அதன் கடுப்பு இனிமையான வலியாகத் தங்கியது.

சுகுமாரன்

நூல்: தனிமையின் வழி
வெளியீடு: உயிர்மை பதிப்பகம்

விவசாயத் தொழிலாளர்

பாவலர் கருமலைத்தமிழாழன்

நிலமொன்றே வாழ்க்கையென்று நிதமுழைத்தே
நிலைத்தகாப்பாய் காய்காய்த்த உள்ளங்கைகள்
வலம்வந்து வலம்வந்து பயிர்வளர்ந்த
வளங்கண்டு மகிழ்ந்திட்ட பசித்தகண்கள்
களம்கற்றித் தானியங்கள் அடித்துச் சேர்த்துக்
கலம்நிறைத்துத் தந்திட்ட வெறுமை வயிறு
நலமனைத்தும் பிறர்க்களித்துக் கோவணத்தில்
நடமாடும் வெள்ளைமணக் கறுத்தமேனி!

நாய்பிடித்து நடைபயிற்சி செல்லுகின்ற
நகரத்து மக்களினை வாழவைக்கத்
தாய்அணைக்கும் குழந்தையெனக் கலப்பை தோளில்
தாங்கிச்செங்க கதிர்முன்னே நடந்து செல்வோன்
வாய்கவைக்க நட்சத்திர விடுதி தன்னில்
வகைவகையாய் உணவுகளை உண்பதற்குக்
காய்ந்தஊறு காய்தொட்டுச் சோற்று நீரை
காண்அமுதாய் தான்படுகி அளிக்கும் தோழன்!

இயற்கைஉரம் தந்தமரக் காட்டை வெட்டி
இருந்தஉயர் மலைதகர்த்து மழைவிரட்டி
வயல்வெளியை ஏரிகளை மனைகளாக்கி
வாழ்ந்தவரை வெளியேற்றி விற்ற பின்னே
உயர் உழவன் பின்னிந்த உலகம் என்றே
உன்னதமாய்ப் போற்றிட்ட உழவன் இன்றோ
அயலூரில் கூலிகளாய் உழைக்கச் சென்றே
அடிப்படும் உதைப்படும் சாகும் அவவன்!

